

(הנאשם דובר עברית טובה), בהם נרשמו עיקרי הדברים שנאמרו על ידי הנאשם (ראה החוקר "סטיב" בעמ' 53, החוקר "אמיל" בעמ' 55 והחוקר "רון" בעמ' 60).

4. אשר להודעות הנאשם במשטרה, הרי שהנאשם הודיע בכל חקירותיו במשטרה - בניגוד לדרך בה נהג בעת חקירותיו בשב"כ - כי הוא כופר בזכותה של המשטרה לחקור אותו, ולכן סירב לענות על שאלות החוקרים (ראה הודעות ת/99-ת/109). לפיכך, הודעותיו של הנאשם כוללות שאלות רבות שהוצגו לו על ידי החוקרים, וסירובו להשיב עליהן. במקרים בודדים ביותר התייחס הנאשם בקצרה לדברים שאמר לו החוקר, ובהזדמנויות אלו הכחיש לחלוטין את כל הטענות שהוצגו לו - גם אלה בהם הודה בחקירתו בשב"כ. הנאשם הכחיש כי היה מנהיגם של גדודי חללי אלאקצא והתנזים (הודעה ת/101 עמ' 6, הודעה ת/105 עמ' 2, הודעה ת/106 עמ' 3); הכחיש כי הכיר את פעילי הטרור שהעידו כי היו בקשר עמו (כפי שיפורט להלן), ואפילו הכחיש כי הכיר את ראיד כרמי (ת/104 עמ' 8). כל אלו הוכחו, כפי שיבואר להלן, לא רק מפי פעילי השטח, אלא גם מפי הנאשם עצמו, מהמסמכים שנתפסו במשרדו, אשר הנאשם הכחיש בחקירתו כל קשר אליהם, וטען כי כתב ידו לא מופיע עליהם (ראה הודעות ת/108-ת/109).

הודעותיו של הנאשם הוגשו על ידי החוקרים דוד זריהן ורפי נוראל (עמ' 113, 38), אשר הסבירו כי הנאשם סירב לחתום על האזהרה ועל ההודעה, וכי הוא נחקר בעברית. זריהן אף העיד כי הנאשם סירב למסור טביעת אצבע ולהצטלם. הנאשם אמר באופן כללי בהודעתו ת/106 כי כל ההאשמות כנגדו אינן נכונות, וכי הוא חף מכל אשמה.

5. בפתח משפטו העלה הנאשם טענות מקדמיות הנוגעות לסמכות בית משפט זה לשפוט אותו, ואלה נדחו בהחלטת בית המשפט מיום 19.01.03 (עמ' 1-34 לפרוטוקול). הנאשם בחר שלא להסתייע בשירותי סניגור, ואף דחה נמרצות ובעקביות כל ניסיון של בית המשפט לשכנעו להיעזר בסניגוריה הציבורית או בסניגור מטעמו. בית המשפט הטיל אמנם על הסניגוריה הציבורית לייצג את הנאשם, חרף בקשותיה החוזרות ונשנות להשתחרר מייצוגו, ולמעשה היא מייצגת את הנאשם גם כיום ונכחה בכל הדיונים. ואולם הסניגוריה הציבורית בחרה להיעתר לבקשת הנאשם שלא להעלות טענות כלשהן מטעמו במהלך המשפט, לרבות טענות משפטיות, ואף לא לחקור את העדים.

כך התנהל ההליך על פי בחירתו של הנאשם, אשר ממשיך לכפור בסמכות בית המשפט לשפוט אותו. בנסיבות אלו בחר הנאשם גם שלא להגיב על כתב האישום. כמו כן נמנע הנאשם מלהעיד בעצמו או להביא עדים מטעמו. עם זאת, הנאשם הגיב מידי פעם על דברי העדים או על טענות שטענה ב"כ המאשימה במהלך הדיון, ודבריו נרשמו בפרוטוקול כלשונם. בנוסף הגיב הנאשם על סיכומי התביעה בעל פה (שהוגשו גם בכתב), בנאום סניגוריה שנשא במסגרת הסיכומים בעל פה, ואשר לא התייחס לגופן של ההאשמות שהועלו כנגדו. למותר לציין כי הנאשם קיבל בעצמו, ובאמצעות הסניגוריה הציבורית, את כל חומר הראיות, הפרוטוקולים והסיכומים.

6. העבירות נשוא כתב האישום הן ברובן "עבירות פנים" הנוגעות לפיגועים שבוצעו בישראל, וחלקן "עבירות חוץ", שבוצעו בתחומי האיזור (קרי: יהודה ושומרון). ואולם, כפי שהבהרנו בהחלטה שניתנה בנוגע לטענותיו המקדמיות של הנאשם, מוסמך בית משפט בישראל לדון בעבירות חוץ כנגד בטחון המדינה, או נגד אזרח או תושב ישראלי, יהא מקום ביצוע העבירה אשר יהא (סעיף 13(א)-(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977). זו היא אותה "תחולה פרוטקטיבית", אשר נועדה להגן על אזרחים ותושבים ישראלים כנגד פעולות טרור הנעשות בחסותן ובגיבוי של מדינות אחרות (ש"ז פלר, מ. קרמניצר, **תגובה לחיבור בגנות התחולה הנצינונית של דיני העונשין**, פלילים ה' (1996) 65, בעמ' 83, והשווה דעתו של י. שחר, שם בעמ' 5). עוד פסקנו בהחלטה שניתנה בטענותיו המקדמיות של הנאשם, כי לא נראה שהתנאים הקבועים בסעיף 14(ב) לחוק העונשין רלבנטיים למקרה זה, אם הם חלים כלל על הסמכות הפרוטקטיבית שבסעיף 13 לחוק (להבדיל מהסמכות

הפרסונלית שבסעיף 14), שכן הרשות הפלסטינאית איננה מדינה. העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום הן עבירות כנגד בטחון המדינה, כנגד אזרחיה ותושביה, ועל כן הן נופלות במסגרת סעיף 13 לחוק העונשין, ובית משפט זה מוסמך לדון בהן.

חלק שני: מסכת הראיות

א. הפת"ח, התנזים וגדודי חללי אלאקצא כאירגוני טרור

7. ראש חטיבת המחקר באגף המודיעין של צה"ל, תא"ל י. קופרווסר, הגיש במהלך עדותו (עמ' 38) חוות דעת בה התייחס לפעילותם של הפת"ח, התנזים וגדודי חללי אלאקצא (ת/1). אל חוות הדעת צורפו מסמכי שלל שנתפסו על ידי צה"ל במבצע "חומת מגן" הנוגעים לעניין זה. **הפת"ח** (ראשי תיבות במהופך בערבית של "התנועה לשחרור פלסטין") דגל מאז יסודו על ידי יאסר ערפאת בשנת 1959 במאבק מזוין כנגד ישראל, אשר התבטא בביצוע פיגועי טרור נגד יעדים ישראליים בארץ ובחו"ל. לאחר חתימת הסכמי אוסלו נדחק עיקרון "המאבק המזוין" למקום משני, אך נותר כאופציה להשגת מטרות הארגון במקרה שהמו"מ עם ישראל לא יצלח. עם פרוץ האינתיפאדה השנייה בחודש ספטמבר 2000, הוביל הפת"ח את פיגועי הטרור בשטחים, וזאת באמצעות שתי ועדות עליונות המנהלות את הפעילות - האחת באזור יהודה ושומרון, והשנייה באזור רצועת עזה. בראש הועדה העליונה של אזור יהודה ושומרון עמד הנאשם עד ליום מעצרו (סעיפים 1-3 לחו"ד).

הדרג המבצע של הפת"ח כלל את פעילי השטח של התנועה - **התנזים** (ארגון - בערבית). פעילי התנזים מהווים את חוד החנית בפעילות החבלנית של הפת"ח כנגד ישראל. גדודי חללי אלאקצא הוא שם כיסוי להתארגנויות טרור של הפת"ח, אשר נוטלות אחריות פומבית למעשי הטרור. אנשי "הגדודים" הם למעשה פעילים של הפת"ח, כאשר מרבית ההתארגנויות רואות בנאשם מקור סמכות מרכזי לפעילותן (סעיפים 4-5 לחו"ד).

התנזים וגדודי חללי אלאקצא מהווים, על פי חוות דעתו של תא"ל קופרווסר, את הזרוע הצבאית הבלתי ממוסדת של הפת"ח, שבראשה עמד הנאשם. מסמך שלל המצורף כנספח א' לחו"ד של תא"ל קופרווסר הוא מכתב החתום בידי הפת"ח וגדודי חללי אלאקצא גם יחד. מסמכי שלל אחרים שצורפו לחוות הדעת מראים כי גדודי חללי אלאקצא פונים בבקשה לסיוע כספי מיאסר ערפאת (מסמך 2), וכי הפת"ח וגדודי חללי אלאקצא חתומים על כרוזים המשבחים פעילות טרור שבוצעה בתחומי ישראל (מסמכים 3, 5). במסמך 6 שצורף לחו"ד, ואשר נשלח ביום 8.5.01 מאת גדודי חללי אלאקצא אל הנאשם, מופיע פירוט פעילותם של גדודי חללי אלאקצא במחוז ג'נין (כולל פיגוע באום אלפאחם), ובקשה לסיוע באמצעי לחימה וכסף לשם המשך הביצוע של פעילות זו. מסמכים אחרים של גדודי חללי אלאקצא שהופנו ליאסר ערפאת, כוללים בקשות לסיוע למבוקשים הנרדפים על ידי ישראל ולמשפחות החללים (נספח ב' ומסמכים 4-2 לנספח זה). חלק מן המסמכים נכתבו על ידי הנאשם. יצויין כי כינויו של הנאשם היה, על שם בנו הבכור, "**אבו אלקסאם**" (הודעת הנאשם ת/107 עמ' 1, והדרך בה פנה אחויל אל הנאשם בעמ' 164).

8. על פי חוות דעתו של תא"ל קופרווסר ביצעו אנשי הפת"ח למעלה מ-1,200 פיגועים כנגד ישראל (נכון ליום 18.8.02), בהם נהרגו 176 ישראלים ונפצעו רבים אחרים. פיגועים אלו כוללים התאבדות, וירי ממרגמות ונשק קל. במהלך האינתיפאדה עברו התארגנויות הטרור של הפת"ח יותר ויותר לביצוע פיגועי התאבדות בתחומי ישראל (סעיף 5 לחו"ד). בחודשים שקדמו למבצע "חומת מגן" ביצעו גדודי חללי אלאקצא פיגועי התאבדות בחדרה, ירושלים, תל אביב, מחולה, מחנה 80, מחסום מכבים, נתניה, אשדוד, כפר סבא ואפרת, ובעקבות כך הוכנסו לרשימה האמריקאית של ארגוני הטרור ביום 27.3.02 (סעיף 10 לחו"ד ונספח ג' המפרט את פיגועי ההתאבדות שבוצעו על ידי תנועת הפת"ח).

9. לגבי חוות הדעת של תא"ל קופרוסר יש לומר, כי מבחינת דיני הראיות איננו רשאים להסתמך על הערכות ומסקנות מודיעיניות אשר מבוססות על מקורות מידע שונים שלא הובאו בפני בית המשפט, בהיותם עדות שמיעה. נוכל לסמוך על חו"ד זו רק במידה שהיא תואמת ראיות קבילות אחרות שהובאו בפנינו. אולם, פעילות הטרור בחסות הפת"ח של שלושת הארגונים הנ"ל עולה בבירור מראיות ישירות רבות שהובאו במשפט, כולל הודאות שמסרו בחקירותיהם הנאשם ופעילי הטרור, כפי שיפורט בהמשך הכרעת הדין.

נאצר אבו חמיד, שהיה אחד ממפקדי השטח הבכירים ביהודה ושומרון, סיפר בהודעתו במשטרה (ת/149(א), בעמ' 2-3, 7-8, 13-17), על הקמת גדודי חללי אלאקצא ביום 1.1.01, על מנת שיהוו מיליציה של הפת"ח, ויבצעו פיגועים כנגד מתנחלים וחיילי צה"ל. הוא מפרט בהודעתו הנ"ל (וכן בהודעתו ת/149(ג)) את הפיגועים שבוצעו על ידו וע"י אנשיו כנגד מטרות אזרחיות וצבאיות של ישראל, תחת הנהגתו ובסיועו של הנאשם (כפי שיפורט בהמשך).

10. גם מדברים שאמר הנאשם בחקירתו, ומסמכים שנכתבו בכתב ידו, ניתן ללמוד על פעילותם של ארגוני הטרור הנ"ל. הנאשם הסביר את דרך פעולתן של החוליות המכונות "גדודי חללי אלאקצא", שלדבריו ביצעו "פעילות צבאית" (ת/19 סעיף 14, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). כך גם הסביר הנאשם בחקירתו את הדרך שבה נוצרו גדודי חללי אלאקצא באזור יהודה ושומרון, ופעלו בצורה מפורזת, וטען כי הפת"ח לא פיקח על פעילותם; אך הוא הודה כי חוליות אלו פנו אליו לקבלת כסף, משום שראו בו "אחראי של פת"ח בגדה המערבית" (תמליל ת/98 (ה) עמ' 60-61). כפי שיבואר בהמשך, הפנו פעילי הטרור מגדודי חללי אלאקצא את בקשותיהם לסיוע כספי לשם רכישת נשק וביצוע פיגועים אל הנאשם, והלה היה פונה בשמם ועבורם אל יו"ר הרשות הפלסטינאית ומנהיג הפת"ח, יאסר ערפאת. מכאן ברור הקשר של גדודי חללי אלאקצא לארגון הפת"ח, והקשר של הנאשם לגדודים אלו.

ב. מעמדו של הנאשם ותפקידו בארגוני הטרור, ותמיכתו בפיגועים כנגד ישראל

11. תא"ל קופרוסר הגיש בעדותו חו"ד נוספת, המתייחסת למעורבותו של הנאשם בטרור (ת/2). לחו"ד זו צורפה שורה של נספחים הכוללים ראיונות עם הנאשם באמצעי התקשורת השונים ומסמכים שכתב הנאשם או שנמצאו במשרדו. גם חוות דעת זו כפופה להערה שפורטה בסעיף 9 לעיל, בנוגע לקבילותן של הערכות מודיעיניות הנסמכות על מקורות מידע שלא פורטו ולא הובאו בפנינו, ולכן גם בנושא זה נזקק לראיות עצמאיות וקבילות שהובאו במשפט.

12. בחוות הדעת של תא"ל קופרוסר ת/2 נאמר כי הנאשם היה עד למעצרו ראש הועדה העליונה של הפת"ח ביהודה ושומרון, ולפיכך שימש כמנהיג הפת"ח בגדה. זאת ניתן ללמוד מן המסמכים השונים שכתב הנאשם ושנכתבו אליו, ואשר צורפו לחוות הדעת ת/1 ות/2. בתפקידו הנ"ל היווה הנאשם מקור סמכות מרכזי לבכירי הפת"ח, וצינור מקשר בין ראש הרשות הפלסטינאית, יאסר ערפאת, לבין דרגי השטח בתנועה (סעיפים 1-2). עוד נאמר בחוות הדעת הנ"ל (סעיף 4), כי עם פרוץ האינתיפאדה בחודש ספטמבר 2000, תפס הנאשם חלק מרכזי ביותר בהובלת הטרור נגד ישראל על ידי גורמי פת"ח ובכלל. מעורבותו באה לידי ביטוי בדרכים שונות: ראשית, הנאשם היווה מקור השראה והתווה את מדיניות הפיגועים, באמצעות פגישות אישיות עם פעילי הטרור של תנועת הפת"ח והתבטאויות פומביות. שנית, הנאשם היה מקור סמכות ומימון לפעילי הטרור של תנועת הפת"ח: הוא נתפס בעיני גדודי חללי אלאקצא כמנהיג המרכזי בפעילותם, שימש כצינור קשר בינם לבין יו"ר הרשות הפלסטינאית והעביר לרשותם סכומי כסף המסתכמים בעשרות אלפי שקלים לצורך פעילות הטרור. שלישית, הנאשם העביר הנחיות ישירות לפעילי הטרור - הן במישור האסטרטגי, והן במישור הטקטי הנוגע לפיגועים נקודתיים.

13. הנאשם לא הסתיר בחקירתו בשב"כ את עמדתו הברורה, לפיה תנועת הפת"ח חייבת להוביל את "המאבק המזוין כנגד ישראל", וכי זו הדרך היחידה להשגת מטרות העם הפלסטיני לאחר כשלון תהליך השלום, ולאחר שהנאשם עצמו היה פעיל שלום במשך שנים רבות (זכ"ד ת/59 סי' 2-5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). הוא הבהיר כי כאשר הוא משתמש בביטוי "מאבק מזוין", הוא מתכוון לפיגועים (תמליל חקירה ת/98 עמ' 3-2). הנאשם הסביר כי מנהיגי הפת"ח חששו מהיחלשות כוחם ברחוב הפלסטיני למול התנועות האיסלאמיות, דבר שדרבן אותם לנקוט קו של פיגועים כנגד ישראל (זכ"ד ת/21 סעיף 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 63 (בטעות נרשם בפרוטוקול

ת/41); זכ"ד ת/23 סי' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90; זכ"ד ת/27 סי' 10-12 וזכ"ד ת/55 סי' 3 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85; זכ"ד ת/30 סי' 8-12 וזכ"ד ת/58 סי' 5 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54; זכ"ד ת/40 סי' 15 שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; זכ"ד ת/70 סי' 3 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53).

הנאשם אמר בחקירתו כי "עמדתו המוצהרת הינה מאבק מזוין מול הכיבוש הישראלי, ומי שיש לו נשק שיבצע פיגועים זה הקו הכללי" (ת/23 סי' 5, וכן ראה זכ"ד ת/6 סי' 11-12, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62). הוא הסביר כי לפי השקפתו פיגועים שיכאיבו לישראל יקדמו את השלום, ויגרמו לישראלים להבין שיש להם מה להפסיד (ת/40 סעיף 15, ות/70 סעיף 4). הנאשם הבהיר כי מבחינתו אזרחים ישראלים החיים בהתנחלויות הם אויב שיש לפגוע בו (זכ"ד ת/63 סי' 16, שהוגש ואושר על ידי החוקר "נאור" בעמ' 82). הוא אף אמר כי פיגועים כנגד מתנחלי יהודה ושומרון הם לגיטימיים, גם כאשר מדובר בנשים וילדים (זכ"ד ת/6 סי' 13, שהוגש ואושר ע"י החוקר "רוברט" בעמוד 62, זכ"ד ת/77 סי' 2 שהוגש ואושר על ידי החוקרים "צדוק" ו"אופיר" בעמ' 83, 87).

הנאשם חזר והדגיש במהלך חקירתו כי בויכוח שהתנהל בתוך הרשות והפת"ח בעניין סוג הפיגועים כנגד ישראל - דגלו ערפאת והוא בקו הקובע כי יש להתמקד בפיגועים כנגד צה"ל והמתנחלים, בעוד שמנהיגים כמו אבו עלא ואבו מאזן התנגדו לכל סוג של אלימות; רק מעט מאנשי הפת"ח תמכו בפיגועים בתוך ישראל (ת/27 סעיפים 12-13; ת/30 סעיף 8; ת/70 סעיף 3). חרף התנגדותם של ערפאת והנאשם לפיגועים בתוך ישראל, הם איבדו שליטה על החוליות ופעילי השטח במהלך האינתיפאדה (זכ"ד ת/55 סי' 13, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

14. עמדתו של הנאשם כמפורט לעיל באה לידי ביטוי גם בדבריו בחקירה שתומללו. לגבי עמדתו של הנאשם כי אין לבצע פיגועי התאבדות בתוך ישראל, הוא הסביר כי פגיעה בהתנחלויות כמוה כפגיעה בצבא, ולכן בענין זה לא היה ויכוח בתוך הפת"ח; אך הוא הודה כי בתקופה האחרונה שלפני מעצרו החל הפת"ח לבצע גם פיגועי התאבדות בתוך ישראל, ואף אישר כי הפת"ח גרר לתוך פעילות זו כדי שלא להשאיר את השליטה בשטח לאירגונים האיסלאמים (ת/98 עמ' 27-29). הנאשם הסביר כי הוא באופן אישי הסתייג מכל פעילות בתוך ישראל, אך תמך "במאבק המזוין כנגד הכיבוש הישראלי", ואף עשה זאת בצורה פומבית בטלוויזיה (ת/98 עמ' 7, 10).

הנאשם אישר כי בחמשת החודשים האחרונים שקדמו למעצרו נטל הפת"ח תפקיד מרכזי בהסלמת רמת האלימות, והנהיג את המלחמה; הנאשם לא כיחד כי הוא נטל חלק בכך (ת/98 עמ' 35, ת/98 עמ' 4-3).

הנאשם הדגיש בחקירתו כי הוא תמך בהסכם השלום, ופעל למענו במשך 10 שנים, אך ההסלמה נבעה לדבריו מהעדר תקווה להשגת פתרון פוליטי עם ראש הממשלה שרון (ת/98 עמ' 44-45). הנאשם אף הביע דעתו כי הפלשתינאים טעו כאשר דחו את הצעות ישראל, ועוד יותר מכך את הצעת הנשיא קלינטון, בועידת "קמפ דייויד", שכן לו קיבלו את ההצעות הללו - היתה להם היום מדינה עצמאית (זכ"ד ת/95, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אופיר" בעמ' 87).

15. על גישתו של הנאשם בנושא הפיגועים, ועל תפקידו של הפת"ח בביצוע פיגועים כנגד ישראל, ניתן ללמוד גם משיחות שניהל הנאשם עם המדובבים שהוכנסו לתא. המדובב שכונה "פלוני 1", הציג עצמו בפני הנאשם כפלשתינאי משכם, הוא מסר לחוקר השב"כ את הדברים שאמר לו הנאשם לאחר קיום השיחות, ואלו נרשמו בזכריו של חוקר השב"כ שהעידו במשפט ("רוברט" בעמ' 154, "מיקי" בעמ' 155, "אופיר" בעמ' 156 ו"מופז" בעמ' 157), וכן העיד פלוני 1 עצמו (עמ' 107-101). פלוני 1 העיד כי הוא קרא את כל הדו"חות שרשמו אנשי השב"כ על שיחותיו עם הנאשם, ואישר את תוכנם (עמוד 105). בדרך דומה פעל והופעל המדובב פלוני 3, שזיהה את קולו של הנאשם בקלטת ת/124 (ראה עדותו בעמ' 110-107, ומוציגים ת/122-ת/125).

על פי עדותו של פלוני 1, סיפר לו הנאשם שהוא היה זה שהקים את גדודי חללי אלאקצא והיה אחראי עליהם (עמ' 106). בזכ"ד שנרשם מפיו (ת/117 שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 154), אמר פלוני 1 כי הנאשם אמר לו שהאינתיפאדה למעשה היתה מתוכננת לאור המצב המדיני, הרחבת ההתנחלויות והמשך הכיבוש והלחץ על הפלסטינאים בשטחים, וכי ביקורו של אריאל שרון בהר הבית היה רק "הקש ששבר את גב הגמל", והצית את האינתיפאדה שהיתה צפויה ממילא (ראה גם זכ"ד ת/25 ס' 18, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). לאחר האירוע בהר הבית, ביקשו מנגנוני הביטחון של הפת"ח מערפאת להורות על הפסקת האינתיפאדה, וערפאת לא הגיב. הנאשם עצמו סיפר כי עזב בזעם את הישיבה לאור בקשת המנגנונים, וכי הוא שנוא עליהם משום ש"משך את העם להסלמת המצב". הנאשם אמר לפלוני 1 כי מטרת האינתיפאדה הייתה פגיעה בחיילים ובמתנחלים כדי לגרום לעזיבתם, וכדי להוכיח לעולם שהפלסטינאים נלחמים בכיבוש. ואולם לאחר שישאל החלה במדיניות החיסולים, ובעיקר לאחר שפגעה בראיד כרמי, עבר הפת"ח לפעול בתוך ישראל במטרה לפגוע באזרחים, על מנת לפגוע בכלכלת ישראל ובתיירות, ולהפעיל לחץ על הרחוב בישראל שילחץ על הממשלה לסגת מהשטחים (שם, ס' 12-13, 17, 20-21). כמו כן אמר הנאשם לפלוני 1 כי מבחינתו הפיגועים מהווים הגנה עצמית של הפלסטינים, אשר מוכנים להושיט יד לשלום, וכי פיגועי ההתאבדות נובעים מן הכיבוש ומן המצב של הפלסטינאים בשטחים (זכ"ד ת/110 ס' 22, 27).

עמדתו של הנאשם התומכת בהמשך האינתיפאדה באה לידי ביטוי גם במכתב ששלח ליאסר ערפאת ביום 31.12.00 (ת/5 (א42)).

16. באשר למדיניות הפיגועים של הפת"ח, הסביר הנאשם בחקירתו כי כאשר ערפאת היה מעוניין בהפסקת אש, הוא היה דואג להעביר הנחיה זו לגורמים רבים, ובהם הנאשם; אך כאשר היה מעוניין בהמשך הפעולות הוא דאג שהפעילים, כולל הנאשם, יבינו זאת מהתגובות, ובעיקר אי-התגובות שלו. הנאשם אמר: **"אם הוא (ערפאת) למשל, לא רוצה בהפסקת אש הוא מסתדר אחרת. לא אומר שום דבר"** (זכ"ד ת/24 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85, ותמליל חקירתו של הנאשם ת/98 עמ' 32-33). הנאשם אמר שערפאת מעולם לא הורה לו בצורה מפורשת לבצע פיגועים. אך הוא הוסיף כי מהעובדה שערפאת התנגד לביצוע פיגועים בתוך ישראל בלבד, ניתן היה להבין שהוא תומך בפיגועים בשטחים, ולכן גם לא הורה להפסיקם; ערפאת אמר בתקשורת כמה פעמים כי **"מיליון שאהידים בדרכם לירושלים"**, והנאשם שאל באופן רטורי האם אין זו הצהרה התומכת בביצוע פיגועים (זכ"ד ת/60 ס' 4-7 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54; זכ"ד ת/61 ס' 1-8, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מיקי" בעמ' 81; זכ"ד ת/62 ס' 3-5 שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90).

הנאשם הסביר כי לא היה צורך בהוראות ישירות של ערפאת לביצוע פיגועים, שכן הדברים היו מובנים מבין השורות (זכ"ד ת/63 ס' 11-13 שהוגש ואושר על ידי החוקר "נאור" בעמ' 82). הנאשם הוסיף כי גם האינתיפאדה לא פרצה בהוראתו של ערפאת, אך היא לא היתה ממשיכה להתקיים אלמלא תמיכתו בה, אף כי הוא לא היה צריך לתת הנחיה מפורשת לביצוע פיגועים (זכ"ד ת/64 שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62, ות/66 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 62).

54). עוד ציין הנאשם כי הבין את תמיכתו של ערפאת בפיגועים גם לאור העובדה שערפאת היה מאשר לו את הבקשות הכספיות שהגיש עבור פעילי השטח של הפת"ח שביצעו פיגועים (זכ"ד ת/70 ס' 17 ח', שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53). הנאשם תיאר את הקשר שלו עם ערפאת כ"אישי וישיר" (תמליל שיחה ת/98 עמ' 55).

גם לנאשם, מסתבר, היתה דרך משלו להודיע לאנשי החוליות על הפסקת הפיגועים ועל חידושם. הוא הסביר בחקירתו כי כאשר רצה בהפסקת אש היה מתקשר לחוליות הגדולות, אם כי קרה שהיו אנשים שלא שמעו להוראתו; כאשר הנאשם היה מעוניין בחידוש האש הוא היה מודיע על כך בטלויזיה, כאשר קרא "למאבק מזוין". כאשר נשאל כיצד היה מודיע על רצונו בחידוש האש, השיב הנאשם:

"לא רוצה אש, אני מדבר בטלויזיה אם אני רוצה שלום, יעני אני לא מתקשר לפלוני ואומר לו וואללה תבצע בשבילנו פיגוע. וואללה תעשה לנו לא יודע מה, אין אצלי כזה דבר, אני דובר בשם התנועה בפועל קורא לאינתיפאדה אני קורא למאבק מזוין" (ת/98 עמ' 3).

חרף דברים אלו של הנאשם, הרי שמעדותו של פעיל הטרור עויס עולה שהנאשם הורה לו לחדול מביצוע פיגועים בעת ביקורו של השליח האמריקאי אנתוני זיני באזור (ראה להלן). מן הדברים שאמר המדובר פלוני 1 בחקירתו, בעקבות שיחותיו עם הנאשם, עולה כי הנאשם הביע כעס רב על כך שעויס מסר פרטים אלו בחקירתו (זכ"ד ת/113 א ס' 8-9, זכ"ד ת/114 א ס' 8 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 154). כמו כן הובאו ראיות על מקרים אחרים בהם הורה הנאשם באופן ישיר לפעילי הטרור המקורבים אליו לבצע פיגועים כנגד ישראלים (ראה להלן).

17. בתחילת חקירתו בשב"כ הכחיש הנאשם כי היה מנהיג התנזים וגדודי חללי אלאקצא, אך אישר את אחריותו לפעילות הצבאית של הפת"ח (זכ"ד ת/17 ס' 6, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ארבל" בעמ' 80, זכ"ד ת/43 ס' 6 שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62, ותמליל חקירה ת/98 א' עמ' 43-44). הנאשם טען כי גדודי חללי אלאקצא אינם אלא חוליות מפורזות בכל שטח הגדה המערבית, ושאינן להן מבנה מאורגן ומסודר ומפקדה מרכזית (תמליל שיחה ת/98 ח' עמ' 60-61). עוד אמר הנאשם בחקירתו כי ערפאת היה, למעשה, מפקדו הישיר והממונה עליו, ואת עצמו הגדיר כ"אחראי לכל פעילות פת"ח בגדה מעצם היותו מזכ"ל הארגון בגדה" (ת/24 ס' 3ב, 5).

הנאשם אישר כי הוא היה מנהיג "השטח" של הפת"ח, בעוד שיאסר ערפאת עמד בראש הפת"ח (תמליל שיחה ת/98 א עמ' 67). כך הסביר הנאשם בחקירתו גם את העובדה שאנשי החוליות פנו אליו לקבלת כסף, משום שראו בו "מפקד", וכן "אחראי של פת"ח בגדה המערבית", בשל היותו הדובר הפוליטי של התנועה, ומשום שנקט קו ועמדה התומכים בהמשך המאבק בכיבוש (תמליל ת/98 עמ' 3-4, 61, ת/98 ד עמ' 33-35). הנאשם הסביר כיצד הוא נראה בעיני אנשי החוליות, באומרו: "אני המפקד שלהם, הם חושבים אותי לסמל שלהם", ואף אישר כי אין אדם אחר שנחשב כמנהיג שלהם (ת/98 ט עמ' 6-7).

בדברים שהשמיע במהלך משפטו טען הנאשם לא פעם כי הוא היה "מנהיג פוליטי" בפת"ח, בהדגישו את תפקידו כמזכ"ל הפת"ח בגדה, והיותו חבר הפרלמנט הפלסטינאי. כך גם טען בתחילת חקירתו בשב"כ. גם בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם כי היה אחראי על התנזים או על גדודי חללי אלאקצא (ת/106 עמ' 3, 6). ואולם במהלך חקירתו בשב"כ הודה הנאשם כי היה מפקד הפת"ח בגדה ומפקד התנזים (זכ"ד ת/18 ס' 3 שהוגש ואושר על ידי החוקר "נדב" בעמ' 78), וכי הקים את גדודי חללי אלאקצא והיה אחראי על פעילותם; מטעם זה התנגדו לפעילותו מנגנוני הביטחון של הרשות (דברי פלוני 1 בזכ"ד ת/117 ס' 15, שהוגש על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 154).

הנאשם אמר למדובב "פלוני 3" בשיחתם, כי הוא אכן אחראי על הפת"ח ועל גדודי חללי אלאקצא, אך הוא "לא משוגע לחתום" את שמו על דף נייר בו הדברים ירשמו; כאשר המדובב אמר לנאשם כי הוא בכל זאת אחראי למעשי המפגעים, השיב הנאשם כי הוא אמנם אחראי אך "הוא לא טיפס לומר זאת לחוקרים" (זכ"ד ת/123 עמ' 2, שהוגש על ידי החוקר "אופיר"). במפגש בין הנאשם לבין אחמד ברגותי בעת מעצרו, כאשר הוקלטו ללא ידיעתם, סיפר הנאשם לאחמד כי אמר בחקירתו שאין לו כל קשר לגדודי חללי אלאקצא. השניים צחקו, ואחמד יעץ לנאשם לומר כי רק לו - לאחמד - יש קשר עם הגדודים; הנאשם השיב לו כי אמר בחקירתו שהיה מפטר את אחמד לו ידע שיש לו קשר עם הגדודים, ואחמד צחק למשמע הדברים (תמליל שיחה ת/127 ג עמ' 87).

הנאשם אישר בחקירתו כי לבד מהיותו מנהיג פוליטי, הוא גם שימש כאחראי על העניינים הצבאיים של הפת"ח (זכ"ד ת/59 ס' 6 שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). הנאשם הגדיר עצמו כ"אחראי על כל הפעילות של התנזים בפת"ח באזור שלו" (תמליל ת/98 עמ' 42). הוא אף הודה כי היה "אחראי לכל הנעשה כגון אספקת כספים לחוליות, רכישות נשק וביצוע פיגועים" (זכ"ד ת/29 ס' 1 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85), וכי הוא נחשב כ"מפקד צבאי", וכ"אחראי על העניינים הצבאיים של הפת"ח", בנוסף להיותו מנהיג פוליטי ונבחר ציבור (זכ"ד ת/19 ס' 2 וזכ"ד ת/59 ס' 5-6, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58).

הנאשם אמר כי בשנה שקדמה למעצרו "החל מוצא עצמו יותר ויותר עוסק בענייני אמל"ח וענייני פעילות צבאית" (זכ"ד ת/25 ס' 19, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58, וכן ראה תמליל שיחה ת/98 עמ' 15). הוא הסביר כי היה חייב ליטול חלק "בפעילות הצבאית" על מנת לשלוט ברחוב הפלסטינאי ולדחוק את רגלי החמאס והג'יהאד האיסלאמי, ועל מנת שיוכל להצביע על עצמו בעתיד כעל מי שפעל הן למען השלום והן במלחמה (זכ"ד ת/52, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

ג. עדויותיהם של פעילי הטרור מהפתי"ח בדבר קשריהם עם הנאשם ומעורבותו בפיגועים שביצעו והתייחסות הנאשם בחקירתו לעדויות אלו

18. התביעה איננה טוענת כי הנאשם יזם או נטל חלק ישיר בביצוע הפיגועים נשוא כתב האישום, שכן היא ערה לכך שמחומר הראיות עולה כי למפקדי השטח ולפעילי השטח הוקנו סמכויות רחבות ומרחב תמרון רב בביצוע הפיגועים, והם לא נדרשו לקבל אישור מהנאשם לכל פיגוע. התביעה גם מסכימה כי הנאשם לא ידע מראש על כל פיגוע ופיגוע: הוא היה מודע באופן כללי לפעילותם של מפקדי השטח ופעילי הטרור הכפופים לו, אשר פעלו בהתאם למדיניות הפיגועים שהוא היה שותף לעיצובה; לעיתים עודכן לפני הפיגוע, ולעיתים עודכן בדיעבד (עמ' 47 לסיכומי התביעה).

כפי שעולה מהראיות שתפורטנה להלן, היה הנאשם מנהיגם של חוליות הטרור מקרב התנזים וגדודי חללי אלאקצא. לפחות חלק מחברי חוליות אלו סרו למרותו, ופעלו על פי המדיניות שהתווה. בנוסף על כך, עולה בבירור מן הראיות שהנאשם סייע למפקדי החוליות ופעילי הטרור באספקת אמצעי לחימה ומימון כספי. במספר מקרים אישר הנאשם מראש ביצוע פיגועים כנגד ישראל. יש, אפוא, לבחון בפרק זה מי היו פעילי הטרור שפעלו תחת הנהגתו של הנאשם, ומה היו קשריו של הנאשם עם פעילים אלו. בפרק הבא יבחנו הפיגועים שבהם היו מעורבים פעילי טרור אלו, ומידת הקשר של הנאשם אליהם.

(1) נאצר עויס

19. נאצר עויס (להלן: "עויס") היה אחד מפעילי הטרור הבכירים של התנזים באזור שכס. בגין פעילות זו הוא נדון בבית משפט זה ל-14 מאסרי עולם ועוד 50 שנות מאסר בפועל במצטבר (ת/172-א-ב). בעדותו (עמ' 180-182) סרב עויס להשיב על שאלות, ולאחר שהוכרז כעד עוין הוגשו הודעותיו במשטרה לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (ת/172 - ת/177). הדבר היחיד שהיה מוכן עויס לומר בעדותו הוא כי כל מה שנרשם בהודעותיו הם שקרים של השב"כ, וגם כתב היד המופיע בהודעותיו הוא של אנשי השב"כ. הוא טען כי עבר אמצעי חקירה מאוד קשים.

ההודעות שמסר עויס במשטרה נכתבו בכתב ידו ותורגמו לעברית על ידי החוקר שגבה את ההודעות ואישר את גבייתן, ואף העיד כי ההודעות נגבו מרצונו החופשי של עויס (רס"מ רוני עמאר בעמ' 191-192). כמו כן, הוגשו דוחות שרשמו חוקרי השב"כ על דברי עויס בחקירתו (ת/178-א-ד). דברים אלו אושרו על ידי חוקרי השב"כ, שהעידו כי הדברים נאמרו על ידי עויס מרצונו החופשי, אם כי מדובר במסמך שאיננו משקף אלא את תמצית החקירה, ולא את הדברים כפי שנאמרו מילה במילה ("אריאל" בעמ' 203, "עדי" בעמ' 204, "יואל" בעמ' 204-205). זכ"ד ת/178 ג' נרשם בידי החוקר "צדוק", שלא התייחס אליו בעדותו (עמ' 83-84), ולא חזר להעיד לאחר עדותו של עויס, ולכן יש להתעלם ממנו.

20. עויס סיפר בהודעתו ת/172 ב (עמ' 1-2), שנכתבה בכתב ידו, כי לאחר פרוץ "אינתיפאדת אלאקצא" בחודש ספטמבר 2000, הוא החל לבצע פיגועים כנגד מטרות ישראליות, ובאותה עת עבד במנגנון הביטחון הלאומי הפלסטינאי בשכס בדרגה של סרן (נקיב). הוא ביצע פיגועי ירי ופיגועים נוספים נגד מטרות ישראליות באזור יהודה ושומרון ובתוך ישראל, ופרט בהודעותיו ת/172-ת/174 פיגועים אלו, שכללו ירי לעבר עמדות צבאיות ורכבים צבאיים; מסירת אמצעי לחימה לאחרים לשם ביצוע פיגועי התאבדות בירושלים, בנתניה וחדרה, ועוד.

21. עויס אמר בהודעותיו כי ביצע את הפיגועים בשם גדודי חללי אלאקצא, בהסבירו כי גוף זה משתייך לתנועת הפת"ח ותנזים הפת"ח, וכי הנאשם היה האחראי על התנזים (ת/172 ב עמ' 3). עויס אמר כי המימון לפיגועים בא מאנשי התנזים, וכי הנאשם עצמו מימן את הנשק לפיגועים בהם

היה מעורב עו"ס - לעיתים באופן ישיר, ולעיתים באמצעות מאגיד אלמצרי - בידעו שעו"ס מבצע פיגועים נגד מטרות ישראליות. במקרה אחד העביר הנאשם לעו"ס שיק מאושר על ידי היו"ר ערפאת (עמ' 6-7). עוד אמר עו"ס בחקירתו כי היה בקשר עם הנאשם לכל אורך הזמן; הוא נשאל אם הנאשם ידע על כך שהוא מבצע פיגועים כנגד מטרות ישראליות, והשיב (עמ' 4-5):

"כן ידע ושמי אף פורסם בעיתונות ובטלוויזיה וברדיו והייתי משוחח עמו מידי פעם וכשהמצב הפוליטי היה מתדרדר ורע לנו היה מבקש שנמשיך בפיגועים וכשנפגש שמעון פרס ועמרי שרון עם מנהיגים ברשות התקשר אליי מרואן ברגותי וביקש שנעצור את הפיגועים... באותה תקופה היה זיני באזור ומרואן אמר לי שעדיף מאחר והגנרל זיני נפגש עם מנהיגים ברשות שלא נבצע פיגועים בשם חללי אלאקצא ויש לציין שהתקדמו בשיחות לא בוצעו פיגועים".

הנאשם הביע כעס בפני המדובר "פלוגי 1" על כך שעו"ס הודה בחקירתו כיצד נהג הנאשם בעת ביקורו של הגנרל זיני באזור (ת/113 סעיפים 8-9, ת/114 סעיף 8, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 154, ותמליל חקירת הנאשם ת/98 עמ' 3).

22. אשר לקשריו עם הנאשם, אמר עו"ס בחקירתו בשב"כ כי הגיש לנאשם בקשת סיוע עבור שורה של פעילי שטח, וכי הוא עצמו קיבל שלוש פעמים כסף מהנאשם (זכ"ד ת/178 א סעיף 10). הנאשם היה הממונה עליו בתנזים, והעביר לו ולפעילים אחרים סיוע כספי, לאחר קבלת אישור מהיו"ר ערפאת (ת/178 ב סעיף 10). בדרך כלל קיבל עו"ס את הכספים מהנאשם באמצעות המתווך מאגיד אלמצרי, אך לעיתים היה הנאשם שולח לו כספים בצורה ישירה; עו"ס לא נהג לומר לנאשם מה מטרת הכסף, אך ברחבי הגדה ידעו היטב מה טיב הפעילות של עו"ס (ת/178 ד סעיף 5א).

עו"ס אמר בחקירתו כי הפיגועים של התנזים בוצעו בידיעת מנהיגי התנזים ובסיועם. לאחר הפיגוע באולם השמחות בחדרה, וכל זמן שהתנהלו שיחות עם ישראל, הם היו מורים על הפסקת הפיגועים; ואולם כאשר השיחות לא התקדמו, שבו הפעילים לבצע פיגועים, עד שניתנה להם הוראה חדשה על ידי המנהיגים להפסיקם. במסגרת זו נתן הנאשם הוראה להפסיק את הפיגועים בעת ביקורם של הגנרל זיני ומנהיגים מרוסיה ומאירופה בארץ (ת/178 ד סעיף 5).

23. דבריו של עו"ס בחקירתו בכל הנוגע לקשריו עם הנאשם נתמכים בדברים שאמר הנאשם בחקירתו בשב"כ. כאשר הופגשו הנאשם ועו"ס במהלך החקירה (ת/179 ב), ועו"ס החל לקרוא את הודעתו במשטרה, ציווה עליו הנאשם לומר כי מדובר בזיוף, ועו"ס אכן מיהר לומר כך (החוקר "צדוק" בעמ' 84). ואולם הנאשם עצמו אישר בחקירה כי עו"ס היה הפעיל הצבאי הבכיר ביותר של תנזים פת"ח בשכם, ואחראי על גדודי חללי אלאקצא בשכם (זכ"ד ת/90 ס' 7, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53). הנאשם הודה כי ידע שעו"ס מבצע "פעילות צבאית" עניפה, וכאשר רצה להבטיח הפסקה של הפיגועים היה פונה גם לעו"ס ומורה לו על הפסקת הפיגועים (זכ"ד ת/24 ס' 6, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85, ותמליל שיחה ת/98 ט עמ' 2-3).

הנאשם הודה כי מסר לידי עו"ס באמצעות מאגיד אלמצרי ואחמד ברגותי סכום של כ- 20,000 ₪, ואולי אף 50,000 - 70,000 ₪, למימון פעילותו, וכי קיבל אישור לכך מהיו"ר ערפאת, בלא שציין את מטרת הסיוע הכספי (זכ"ד ת/19 ס' 16, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; זכ"ד ת/38 ס' 4, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85; זכ"דים ת/40 ס' 8 ו- ת/41 ס' 9, שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; ותמליל חקירה ת/98 ט עמ' 3-4). הנאשם אף הודה

כי חלק מהכספים שהעביר לידי עויס נועדו לרכישת 1000 כדורים לרובה M-16 ולרובה מסוג "גליל", ואף הצהיר כי הוא "מקבל אחריות על כל הכסף שנאצר (עויס) קיבל עבור מימון פיגועים בשטחים הכבושים, עבור רכישת כלי נשק ותחמושת" (ת/41 ס' 9-6).

עוד אישר הנאשם בחקירתו כי עויס הפעיל חוליות שהיו מאורגנות תחת פיקודו של הנאשם (זכ"ד ת/29 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85). אך הנאשם הדגיש כי הוא עצמו לא הורה לעויס לבצע פיגועים (זכ"ד ת/31 ס' 6). לעומת זאת, המדובר "פלוגי 1" העיד כי הנאשם אמר לו כי נתן לעויס הוראות לבצע פיגועים (עמ' 104). הנאשם הודה גם כי לאחר הפיגוע בנווה יעקב או בגשר עטרה (הנאשם לא זכר איזה מהם) שלח אליו עויס את הכרוז הנוטל אחריות, והנאשם אישר זאת בשיחה עם עויס (זכ"ד ת/49 סעיף 7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54, וזכ"ד ת/52 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

(2) נאצר נאג'י אבו חמיד

24. נאצר נאג'י אבו חמיד (להלן: "אבו חמיד") היה אחד ממנהיגי התנועים וגדודי חללי אלאקצא באיזור ירושלים ורמאללה, ואף הוא היה כפוף לנאשם וקיבל ממנו סיוע לצורך ביצוע פיגועים כנגד ישראל. בגין פעילותו זו נדון אבו חמיד, על סמך הודאתו, לשבעה מאסרי עולם ועוד 50 שנות מאסר במצטבר (ת/148 א-ב). בעדותו סרב אבו חמיד להשיב על שאלות כלשהן, הוכרו כעד עויין והודעותיו משטרה הוגשו לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (עמ' 41-40). הודעות אלו (ת/149 א-ד) הוגשו באמצעות חוקרי המשטרה אברהים אלקרעאן, יעקב ברזני ומשה לוי (עמ' 194-195, 207, 211), אשר העידו כי אבו חמיד מסרן מרצונו החופשי וחתם עליהן. ההודעות נמסרו בעברית לפי בקשתו של אבו חמיד, אשר לדברי החוקרים דובר עברית היטב.

25. בהודעותיו פרט אבו חמיד את פיגועי הרצח כנגד ישראלים בהם היה מעורב, וסיפר כי פנה אל הנאשם לקבלת סיוע כספי לרכישת תחמושת, והנאשם הפנה אותו אל קרובו אחמד ברגותי המכונה "אלפרנסי"; הלה אכן מסר כמה פעמים לאבו חמיד כסף לרכישת נשק ותחמושת (ת/149 א, עמ' 9, ת/149 א עמ' 5-6). גם חברים אחרים בחוליה של אבו חמיד פנו לנאשם לקבלת כספים לצורך רכישת נשק (ת/149 עמ' 6). בשלב מסוים פנה אבו חמיד לנאשם לשם מימון רכישת מקלע, ובסופו של דבר הכסף למטרה זו ניתן לו על ידי אחמד ברגותי (ת/149 א עמ' 7). אבו חמיד אף סיפר כי הנאשם נפגש עם סוחר נשק בעניין רכישת רימוני יד, שהיו לבסוף רק רימוני הלם (עמ' 7-8).

אבו חמיד אמר כי הוא הקים את גדודי חללי אלאקצא לאחר תחילת האינתיפאדה בחודש דצמבר 2000 (עמ' 4). הוא הסביר כי הוצע לו לצרף את החוליה שבראשה עמד למנגנוני הביטחון של הרשות הפלשתינאית בראשות תאופיק טיראוי, אך הוא העדיף את הצעתו של הנאשם להיות כפוף לו, ולקבל ממנו משכורת לו ולאנשיו, כיוון שראה בנאשם "מנהיג פוליטי שלא ישקר" (ת/149 א עמ' 15-16).

לאחר מכן גייס אבו חמיד פעילים נוספים לתמיכה בנאשם, הקים את גדודי חללי אלאקצא, והחל לבצע פיגועים כנגד מחסומי צה"ל והמתנחלים (עמ' 17). הוא אמר לגבי הנאשם כי ראה בו "מנהיג פוליטי", אם כי הוא עצמו השתייך לפלג הצבאי של הארגון (עמ' 17). כאשר נהרג מפקד החוליה, הכיר אבו חמיד את יורשו לנאשם (ת/149 עמ' 7).

באחת מהודעותיו סיפר אבו חמיד על אירוע בו נכח יחד עם חברי חוליה אחרים, ואחד מהם סיפר לנאשם על כוונתו לבצע פיגוע באזור שכס, וביקש מהנאשם סיוע ברכישת נשק ומכונית, וכן ביקש מהנאשם ליצור קשר עם עויס על מנת שיעזור בביצוע הפיגוע. אבו חמיד אמר כי הנאשם התקשר עם עויס, שאכן סייע לחוליה לבצע פיגוע; לאחר הפיגוע הוא דיווח לנאשם כי בהיתקלות עם חיילי צה"ל איבדו חברי החוליה את הנשק, והנאשם הבטיח לטפל בנושא (ת/149 א עמ' 9).

לקראת סוף שנת 2001, כאשר החל ירי מרגמות לעבר ישובים ישראליים, שוחח אבו חמיד עם הנאשם על הצורך להשיג מרגמות בעלות טווח ירי גדול יותר. אבו חמיד פנה אל הנאשם לשם מימון רכישת פצצות המרגמה, והנאשם השיב לו כי מחירן גבוה מדי, וכי "יש לו הפתעה" בעניין זה, כפי שיסביר לו אחמד ברגותי; האחרון הסביר לאבו חמיד כי יש כבר בידיהם מרגמה ופצצות (ת/149ג עמ' 10). אבו חמיד אף דיווח לנאשם על ביצוע ירי מרגמה לעבר הישוב פסגות, והנאשם ביקש שלא לספר על כך לאיש, באומרו כי אם ערפאת ידע על כך הוא יכניס אותו לכלא (עמ' 11).

26. מהודעותיו של אבו חמיד ניתן להתרשם שהוא השתדל למנוע מן הנאשם מעורבות ישירה בפיגועים, ואף אמר לפעילים האחרים שלא לסבך את הנאשם במעשיהם, שכן הנאשם צריך להישאר "מנהיג פוליטי" (ת/149ג עמ' 8-9, 12). במסגרת ניסיונו של אבו חמיד לחפות על מעורבותו של הנאשם בפיגועים, הוא ניסה לגמד גם את חלקו של אחמד ברגותי, שהיה מקורבו ועוזרו של הנאשם; אבו חמיד הודה כי ניסה תחילה להעלים את חלקו של אחמד ברגותי ברצח טליה ובנימין כהנא ז"ל, אשר בוצע באמצעות נשק שמסר אחמד ברגותי למפגע (ת/149ד עמ' 5, וראה פרטי האירוע בפרק ה(1) להלן).

27. הנאשם הודה בחקירתו כי הנחה את עלי עאידה (איש הכספים שלו) לרכוש אמל"ח עבור הפעילות של התנזים, ולהעביר את האמל"ח לאבו חמיד. הנאשם אף מתייחס בחקירתו לאירוע המתואר בהודעתו של אבו חמיד, הנוגע לרכישת רימונים מקולקלים (זכ"ד ת/43 ס' 5-2, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62). הנאשם הודה כי החוליות של אבו חמיד זכו לסיוע מצדו בסכום של כ-40,000 ₪ (זכ"ד ת/63 ס' 20, שהוגש ואושר על ידי החוקר "נאור" בעמ' 82). הנאשם אמר כי כאשר קיבל החלטה אסטרטגית לבצע פיגועים הוא הקים חוליה, כאשר את הפיגועים הוביל, בין היתר, אבו חמיד (זכ"ד ת/35 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). כאשר נשאל הנאשם בחקירתו מי מאנשי חוליות הפיגועים היו תחת שליטתו, הוא אמר על אבו חמיד: "הוא נחשב עלי" (תמליל שיחה ת/98 עמ' 34, שבו בטעות נרשם בעברית "אחמד" במקום אבו חמיד).

(3) אחמד ברגותי

28. אחמד ברגותי (המכונה "אלפרנסי") הוא קרוב משפחה של הנאשם, אשר היה עוזרו הקרוב, בנוסף על היותו נהג ושומר ראשו של הנאשם (ראה דבריו בהודעתו ת/165 עמ' 1, וזכ"ד ת/165 שהוגש ואושר על ידי החוקרים "אדם" ו"דני" בעמ' 201-200). אחמד ברגותי אמר בחקירתו כי היה נתון למרותו המלאה והישירה של הנאשם (זכ"ד ת/165 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201). אין זה מקרה שאחמד ברגותי נעצר יחד עם הנאשם, שכן שמו עולה בחומר הראיות בהקשרים רבים הנוגעים לפיגועים שביצעו פעילי השטח של התנזים וגדודי חללי אלאקצא.

אחמד ברגותי סירב להשיב על שאלות כלשהן בעת עדותו (עמ' 163-161), ולאחר שהוכרז כעד עוין הוגשו הודעותיו במשטרה לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (ת/165א-ה). הודעות אלו הוגשו ואושרו על ידי השוטרים דוד מזרחי, יצחק יעקובוב ומשה משה (בעמ' 184, 171 ו-206-207). החוקרים העידו כי תחקרו את אחמד ברגותי בערבית, אך רשמו את עדותו בעברית (שלא על פי המקובל והנדרש). כל החוקרים העידו כי ההודעות נמסרו מרצונו החופשי של הנחקר.

כמו כן הוגש מסמך שכתב אחמד ברגותי בכתב ידו בערבית ותורגם (ת/165ג(1-2)), והוא הודה בחקירתו כי כתב מסמך זה בכתב ידו (מזרחי בעמ' 185). בנוסף, הוגשו על ידי חוקרי השב"כ זכ"דים שנרשמו במהלך חקירתו של אחמד ברגותי (ת/165ו-טו), שהוגשו ואושרו כדלקמן: ת/165 על ידי "אדם" בעמ' 201 ו"דני" בעמ' 200; ת/165 על ידי "אדם" בעמ' 201; ת/165ג על ידי

"אדם" בעמ' 201; ת/165 יד על ידי "דני" בעמ' 200). הזכ"דים ת/165-ז, ת/165-יא-יב ו- ת/165 טו לא זכו להתייחסות כלשהי בעדויותיהם של חוקרי השב"כ "מיקי", "ארבל", "אדם" ו"דקל", ולכן יש להתעלם מהם.

29. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו כי הוא ועוים היו האחראים על גדודי חללי אלאקצא בשנה שקדמה למעצרו (הודעה ת/165 ה). הוא סיפר בהודעותיו על מעורבותו הישירה והעקיפה בפיגועים שבוצעו כנגד ישראל, ועל כלי הנשק והרכב שסיפק לפעילי השטח שיצאו לבצע פיגועים שונים באזור יהודה ושומרון ובתוך ישראל, כולל פיגועי התאבדות.

באשר לפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב, סיפר אחמד ברגותי כי כאשר קיבל הודעה שהמפגע אברהים חסונה עומד לצאת ולבצע את הפיגוע, וגם כאשר דווח לו כי הלה כבר יצא לדרכו עם מוביליו, הוא התקשר לנאשם והודיעו על כך; הנאשם אישר את הפיגוע לפני ביצועו, אך הורה שלא יבוצע בתוך ישראל אלא בשטחים; אחמד ברגותי אמר לו: "יהיה בסדר" (זכ"ד ת/165 י"ג שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201 וזכ"ד ת/165 י"ד שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 200). מייד לאחר ביצוע הפיגוע ב"סי פוד מרקט", שאחמד ברגותי עצמו היה מעורב בהוצאתו לפועל, הוא התקשר אל הנאשם בשעה 03:15 לפנות בוקר ודיווח לו על ביצוע הפיגוע; הנאשם נשמע מרוגז (הודעה ת/165 ג עמ' 1, זכ"ד ת/165 יד). לדברי אחמד ברגותי, אמר לו הנאשם להודיע לעוים שלא ליטול אחריות על פיגוע זה קודם שידבר עם הנאשם, שכן הנאשם היה מעוניין לנסח את הכרוז (ת/165 ד עמ' 1, זכ"ד ת/165 יד). אחמד ברגותי נשאל מדוע דיווח על הפיגוע לנאשם, והוא השיב: "למראות ברגותי הודעתי באופן רגיל".

30. אחמד ברגותי סיפר בחקירתו גם על הפיגוע בתחנת הדלק בגבעת זאב, שנעשה כנקמה על חיסולו של ראיד כרמי. לדבריו, הוא ביקש מהמבצע אבו סטחה שלא להודיע על כך מראש לנאשם. אך אבו סטחה שוחח עם הנאשם על כך, והנאשם אמר לו שלא לבצע את הפיגוע, כנראה משום שחשש לחייו של אבו סטחה שהיה שומר ראשו (זכ"ד ת/165 ג עמ' 2 וזכ"ד ת/165 יג שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201). זו אחת הדוגמאות לניסיונו של אחמד ברגותי במהלך כל החקירה לחפות על מעשי הנאשם, שכן הנאשם עצמו נטל בחקירתו אחריות לפיגוע זה, וברור מדבריו שהוא הורה על ביצועו (ראה סעיפים 66(5) ופרק ה(7) להלן).

במקרה אחר, עליו סיפר אחמד ברגותי בחקירתו, דחה הנאשם את בקשתה של צעירה בת 15 לבצע פיגוע התאבדות, באומרו "שהיא עוד צעירה לעשות זאת", והורה לאחמד ברגותי להודיע לה זאת (ת/165 ג עמ' 4, זכ"ד ת/165 יג ס' 2, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201). גרסה דומה עולה מדברי הנאשם בחקירתו (זכ"ד ת/25 ס' 6-7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85, ותמליל חקירה ת/98 עמ' 8-9).

במקרה נוסף עליו סיפר אחמד ברגותי, התקשר ג'יהאד ג'וערה לנאשם בבקשה לבצע פיגוע, והנאשם אמר לו שלא לעשות זאת בתוך ישראל או בירושלים; ואולם ג'וערה השאיר מכונית תופת שהתפוצצה למחרת ליד קניון מלחה בירושלים, חרף דברי הנאשם (ת/165 עמ' 18). דברים אלו אושרו על ידי הנאשם בחקירתו (ראה סעיף 66(ה) ופרק ה(20) להלן).

31. לאורך כל חקירתו, ניכרת אצל אחמד ברגותי מגמה ברורה לגמד ולהעלים את מעורבותו של הנאשם בפיגועים השונים. כאשר היה מזכיר את שמו של הנאשם, היה זה בדרך כלל על מנת לציין שהנאשם התנגד לביצוע הפיגוע. עם זאת, אחמד ברגותי אישר בהודעה שנכתבה בכתב ידו כי שורה של פעילי שטח בחוליות קיבלו כספים ממשרדו של הנאשם ובידיעתו, וכי הכספים שקיבל מהנאשם שימשו אותו לצורך ביצוע פיגועים שלו ושל אחרים (הודעה ת/165 ג(1) עמ' 6, הודעה ת/

165ג עמ' 2 וזכ"ד ת/165 יג ס' 2 ג ו-2 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201). כמו כן ברור מדברי אחמד ברגותי כי הנאשם היה מורה לו מדי פעם להפסיק או לדחות את ביצוע הפיגועים (זכ"ד ת/165 יג ס' 2, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אדם" בעמ' 201). מכאן עולה כי במקרים אחרים הם בוצעו באישורו של הנאשם, גם אם לא ידע מראש על כל פיגוע ופיגוע.

32. בתחילת חקירתו ניסה הנאשם לגונן על קרוב משפחתו אחמד ברגותי, וטען כי נעצר עמו משום "שעבר במקרה במקום" (זכ"ד ת/9 ס' 10 שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62). הנאשם טען כי אחמד ברגותי הפסיק לעבוד אצלו כנהג כשמונה חודשים לפני מעצרו, ואין שום קשר ביניהם בנוגע לביצוע פיגועים (זכ"ד ת/10 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90, וזכ"ד ת/21 ס' 23, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 63). בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי אחמד ברגותי לא היה מזכיר או או שומר ראש שלו (ת/104 עמ' 4). בפגישה שהיתה בין הנאשם לאחמד ברגותי בעת מעצרו, ושהוקלטה ללא ידיעתם, תיאמו השניים עמדות לגבי החקירה, ואחמד ברגותי אמר לנאשם כי טען בחקירה שהוא איננו קשור לנאשם, אלא רק שימש כנהגו; הנאשם אמר כי גם הוא אמר כך (תמליל שיחה ת/127 ג עמ' 2-3). אחמד ברגותי סיפר לנאשם באותה פגישה מה בדיוק אמר בחקירותיו לגבי הנאשם, כשהם מתייחסים לפיגועים השונים אליהם התייחס אחמד ברגותי בחקירתו (עמ' 4).

ואולם, בהמשך בחקירתו בשב"כ אישר הנאשם כי ידע שאחמד ברגותי קשור למספר חוליות ולביצוע פיגועים רבים כנגד ישראל, וכי כאשר ביקש להפסיק את הפיגועים היה מודיע זאת גם לאחמד ברגותי. לדבריו, אמר לאחמד ברגותי שהוא "לא מרשה" לבצע פיגועים בתוך ישראל (תמליל ת/98 יא עמ' 18-20). הנאשם אמר כי היה תיאום בינו לבין אחמד ברגותי, שכלל דיווח ומתן כספים, וכי מבחינתו אחמד ברגותי היה אחראי על הפעילות הצבאית באזור רמאללה ביחד עם אבו חמיד, וכי השניים היו מבצעים פיגועים באמצעות מספר חוליות (זכ"ד ת/27 ס' 2-3 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" עמ' 85).

הנאשם הודה כי היה נותן כסף לאחמד ברגותי, ותמך בפעולותיו, אף כי טען שאחמד ברגותי לא היה מדווח לו לפני ביצוע פיגועים (תמליל ת/98 ח עמ' 3, 17, 20-24, וזכ"ד ת/24 ס' 4, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

הנאשם הודה כי אחמד ברגותי היה מדווח לו לאחר ביצוע פיגועים (תמליל ת/98 עמ' 19-25, 40, ותמליל ת/98 יא עמ' 9). בשיחתו עם המדובב "פלוי 1", אמר הנאשם כי אחמד ברגותי שילח ארבעה פיגועי התאבדות באישורו (עדות המדובב בעמ' 106). דברים אלו תואמים דברים שאמר הנאשם בחקירתו, כאשר נטל אחריות על כמה פיגועים אותם אישר אישית (ראה סעיף 66 להלן).

הנאשם לא הסתיר כי מסר לאחמד ברגותי עשרות אלפי דולרים לרכישת כלי נשק שונים, כגון רובי סער ואקדחים, עבור אנשי החוליות שביצעו פיגועים כנגד ישראל. אחמד ברגותי היה האחראי מטעם הנאשם על רכישת הנשק. הוא פעל תחת פיקודו של הנאשם, והיה אחראי על "הפעילות הצבאית" באזור רמאללה. הנאשם הודה כי ידע שאחמד ברגותי קשור לפיגועים כנגד ישראל, וביניהם פיגועים בירושלים וב"סי-פוד מרקט" בתל אביב (לכל אלה ראה: זכ"ד ת/23 ס' 4-5 שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90; זכ"ד ת/25 ס' 10-11 שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58; ת/27 ס' 2, 4 ו-29 ס' 1 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85; ת/28 ס' 4 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אבו ואדי" בעמ' 96; ת/65 ס' 4 ו-70 ס' 9 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53; וכן ראה דברי הנאשם בתמלילים ת/98 עמ' 2-6, ת/98 ח עמ' 20-24, ת/98 יא עמ' 10-11 ו-98/ת/98 יא עמ' 8).

לסיכום קשרי הנאשם עם אחמד ברגותי, ניתן לומר כי הקשר של הנאשם עם פעילי הטרור היה באמצעות קרובו ומקורבו אחמד ברגותי. כפי שאמר הנאשם בחקירתו על אחמד: **"הוא יוצר קשר עם החוליות האלה. באופן ישיר איתם ישירות. יעני בלעדיו לא היתה לי התקשרות ישירה עם אף**

חוליה" (תמליל ת/98יא עמ' 8). כאשר נשאל הנאשם בחקירתו מי הם ראשי חוליות הפיגועים שפעלו תחת שליטתו, השיב הנאשם כי אחמד ברגותי היה **"חלקית תחת שליטתי וחלקית עבד עם נאצר (עויס)"** (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 34).

(4) מוחמד מצלח (אבו סטחה)

33. מוחמד מצלח המכונה **"אבו סטחה"** (להלן: **"אבו סטחה"**) היה פעיל שטח נוסף, שעמד בראש חוליה אשר ביצעה פיגועי רצח. הוא גם היה שומר ראשו של הנאשם בתקופה מסוימת, ומקורב אליו. בגין פעילותו זו הורשע אבו סטחה על פי הודאתו ונדון לעונש של 9 מאסרי עולם במצטבר (ת/155א-ג). בעדותו פתח אבו סטחה בהצהרה כי לא היה לו שום קשר עם הנאשם, וכי הנאשם הוא **"אדם פוליטי"** שאין לו קשר עם ה"פעולות הצבאיות". מעבר לכך לא היה מוכן אבו סטחה להשיב על שאלה כלשהי, ולפיכך הוכרז כעד עוין והוגשו הודעותיו במשטרה ת/156א-ג לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (עמ' 66-68).

ההודעה ת/156א לא הוגשה באמצעות מי שגבה אותה (השוטר יעקב ברזאני), ולפיכך יש להתעלם ממנה. ההודעות ת/156ב-ג הוגשו ואושרו על ידי השוטרים מרקו דהאן ומשה לוי (בעמ' 198, 210), אשר העידו כי ההודעות נמסרו מרצונו החופשי של אבו סטחה. החקירה התנהלה בשפה הערבית אך ההודעות נרשמו בעברית (שלא על פי המקובל והנדרש).

בהודעותיו מפרט אבו סטחה את הפיגועים שביצע, ומדבריו עולה שאחמד ברגותי, עוזרו הקרוב של הנאשם, היה מעורב ברבים מהם בצורה ממשית.

34. הנאשם אישר בחקירתו כי אבו סטחה עבד במשרדו ופעל תחת אחריותו, באמצעות אחמד ברגותי, וכי הוא ידע שאבו סטחה ביצע פיגועים שונים כנגד אזרחים בגבעת זאב ובפסגת זאב (זכ"ד ת/30 ס' 2-3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54, תמליל ת/98יא עמ' 35). כאשר נשאל הנאשם מי הם ראשי חוליות הפיגועים שפעלו תחת שליטתו, הוא כלל בהם את אבו סטחה, באומרו: **"אני לא בורח מזה"** (תמליל ת/98יא עמ' 34).

(5) ג'מאל אחויל

35. ג'מאל אחויל (להלן: **"אחויל"**) היה פעיל שטח נוסף שקיבל סיוע מהנאשם, והיה איש הקשר שלו במחנה הפליטים בג'נין.

אחויל סירב להשיב על שאלות בעת עדותו, הוכרז כעד עוין והוגשה הודעתו במשטרה ת/166 לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (עמ' 164-165), באמצעות השוטר מטאנס חדאד שגבה אותה (עמ' 169). אחויל כתב את הודעתו בכתב ידו, וחדאד תרגם אותה לעברית.

אחויל פעל במסגרת גדודי חללי אלאקצא, ואמר בחקירתו כי קיבל סיוע כספי, בין היתר, מהנאשם, והיה מחלק כסף זה לפעילים אחרים, וביניהם מבוקשים על ידי צה"ל; חלק מהכסף שימש לרכישת נשק (ת/166 עמ' 1). אחויל היה בקשר רצוף עם הנאשם, והיה מדווח לו על פעילות גדודי חללי אלאקצא, ועל המתרחש במחנה ג'נין; לעיתים היו הפעילים בגדודים אלו מדווחים לנאשם באופן ישיר, כפי שהיה עושה עויס (ת/166 עמ' 5).

הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה כי הכיר את אחויל (ת/106 עמ' 6). אך בחקירתו בשב"כ אמר הנאשם כי אחויל היה מנהיג מחנה הפליטים בג'נין, וחבר בגדודי חללי אלאקצא, אשר השתייך לחוליות של עויס. הנאשם הכיר היטב את אחויל, אך טען שמעולם לא מסר לידיו נשק או כסף, אם

כי אחויל פנה אליו בבקשות סיוע; הנאשם הסביר כי היה פועל מול עוים, ועוים היה זה שהיה ממלא את בקשותיו של אחויל (זכ"ד ת/31 סי' 9-7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). כמו כן אישר הנאשם כי העביר לערפאת את בקשותיו של אחויל לקבלת סיוע (זכ"ד ת/67 סי' 4 שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54).

(6) נאצר א-שוש

36. נאצר א-שוש (להלן: "שוש") היה אף הוא פעיל בפיגועים שביצעו גדודי חללי אלאקצא. בגין פעילות זו הורשע על פי הודאתו, ונדון ל-4 מאסרי עולם במצטבר (ת/157א-ד). שוש סירב לענות על שאלות בעדותו, אך טען כי הנאשם הוא מנהיג פוליטי שאין לו קשר ל"עניינים צבאיים". הוא הוכרז כעד עוין, הכחיש את הדברים שאמר בחקירתו, ואף טען כי לא הודה בכלום (עמ' 69-71). הודעותיו של שוש ת/158א-ב הוגשו לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות, באמצעות השוטרים מטאנס חדאד ועוואד עטאף (עמ' 165, 168).

גובי ההודעות העידו כי ההודעות נרשמו בערבית בכתב ידו של הנחקר מרצונו החופשי, ותורגמו לעברית על ידי החוקרים. השוטר חדאד העיד כי נכח במשפטו של שוש, והלה אישר שם את הודעתו בטרם הורשע, שכן לא היה לו סניגור.

37. בחקירתו (הודעה ת/158א, עמ' 6 והודעה ת/158ב, עמ' 4-2) סיפר שוש כי קיבל חגורת נפץ במשקל של כ-18 ק"ג במפקדת המודיעין המסכל ברמאללה על מנת לשמור אותה ברכבו. לאחר מכן פגש את הנאשם בבית החולים בו טופלה אשתו, והנאשם ביקש לשוחח אתו בנפרד. בשיחתם שאל אותו הנאשם האם הוא מכיר אנשים אשר יודעים כיצד להכין חגורת נפץ, או כאלה שיש להם חגורת נפץ. באותו מעמד התקשר שוש לאדם שמסר לו את חגורת הנפץ (מוזיד אלמצרי), וקיבל את הסכמתו למסור אותה לנאשם, והנאשם הודיע לו שאחמד ברגותי ישוחח איתו בעניין. למחרת התקשר אחמד ברגותי אל שוש, והאחרון מסר לו את חגורת הנפץ. שוש שמע באותו יום כי האדם שהחזיק את החגורה נתפס בירושלים בדרכו לביצוע פיגוע התאבדות.

שוש נשאל בחקירתו האם הנאשם ידע על פיגועי התאבדות ופעילות צבאית, והשיב כי יום לפני ביצוע פיגוע ההתאבדות על ידי מוחמד חשאיכה נפגש שוש עם הנאשם, וסיפר לו כי אדם בשם עבד אלכרים אמור לשלוח מתאבד לישראל; הנאשם אמר לשוש להתקשר אליו אם יזקקו לדבר מה בקשר לפיגוע, נתן לו סכום של 600 דולר, וביקש לעדכן אותו בפרטי הפיגוע (עמ' 7-6). הפיגוע בוצע בירושלים, ואז התקשר הנאשם אל שוש, אשר אמר לו כי הפיגוע בוצע על ידי גדודי חללי אלאקצא. הנאשם ביקש ממנו להביא לו את הקלטת המצולמת של המתאבד חשאיכה (עמ' 7-6 להודעה ת/158א). בהודעתו השניה ת/158ב סיפר שוש על הסיוע הכספי שקיבל מהנאשם (עמ' 5).

38. הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה כי הכיר את שוש, וכן הכחיש בהודעתו את דבריו של שוש (ת/106 עמ' 9-7). לא הובאו בפנינו ראיות נוספות על האירועים הנ"ל אליהם התייחס שוש בחקירתו, ולכן אין כל חיזוק לדבריו אלו, ולא ניתן לסמוך ממצאים עליהם.

(7) עלי עיאדיה

39. עלי עיאדיה (להלן: "עיאדיה") היה פעיל בתנאים שעסק בעיקר בהדרכת צעירים בשימוש בנשק, ובעניין זה פעל בהנחיית הנאשם. כמו כן השתתף בביצוע פיגועי ירי לעבר חיילים. בעדותו סרב להשיב על שאלות שנשאל, וטען כי הנאשם הוא "איש שלום" (עמ' 171-169). לפיכך הוכרז עד עוין, והודעתו ת/168 הוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, באמצעות השוטר יעקב ברזני, שגבה אותה בשפה הערבית ותרגמה לעברית (עמ' 208).

40. עיאדיה סיפר בחקירתו על מעורבותו של הנאשם בקורס הירי לצעירים (ת/168, עמ' 1-2), ועל הפיגועים שהוא עצמו ביצע. כמו כן אמר עיאדיה: **"ראש התנזים מרואן ברגותי היה יודע מכל אירועי הירי אותם ביצעו פעילי התנזים עוד לפני שעשו אותם והוא הסכים להם"** (עמ' 5). הוא ציין כי כמה חודשים לפני מעצרו ביקש ממנו הנאשם "לקנות נשק מכל סוג", ולהעבירו דרך אבו חמיד (עמ' 5).

הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את הדברים שאמר עיאדיה בחקירתו (ת/106 עמ' 7). ואולם באחת מחקירותיו הודה הנאשם כי הורה לעיאדיה לרכוש אמל"ח ולמסרו לאבו חמיד (זכ"ד ת/43 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 92), דבר שמחזק את דברי עיאדיה בחקירתו.

(8) איסמעיל רדאידה, מוהנד אבו חלאוה וכמאל אבו וער

41. איסמעיל רדאידה (להלן: **"רדאידה"**) ביקש לבצע פיגוע, ופנה בעניין זה לנאשם. הוא ביצע את פיגוע הירי במעלה אדומים שבו נרצח הנזיר היווני גרמנוס ציפוקטקיס ז"ל (ראה פרק ה(3) להלן). בגין פעילותו החבלנית הורשע רדאידה על פי הודאתו, ונדון למאסר עולם ועוד 20 שנות מאסר במצטבר. בעדותו בתיק זה (עמ' 44-42) סירב רדאידה להשיב על שאלות, הוכרז כעד עוין והודעותיו במשטרה הוגשו מכוח סעיף 10א. לפקודת הראיות (הודעות ת/151-א, ת/151ג, הודעה בכתב יד ת/151ד שנקרעה, שוחזרה ותורגמה, וקלטת בה שיחזר רדאידה את רצח הנזיר ותומללה - ת/151א).

הודעותיו של רדאידה הוגשו על ידי החוקרים מרקו דהאן ויצחק יעקובוב, שגבו את ההודעות בערבית, אך רשמו אותן בעברית (בניגוד למקובל ולנדרש), והעידו כי הן נמסרו מרצונו החופשי של רדאידה. הודעתו של רדאידה ת/151ד נרשמה בכתב ידו בנוכחות יעקובוב (עמ' 171, 198). עורך השיחזור (מרקו דהאן) לא התייחס לכך בעדותו, ועל כן יש להתעלם מקלטת השיחזור, בהיותה אמרת חוץ של עד שלא הוגשה כדין.

42. בהודעתו הראשונה (ת/151א) סיפר רדאידה כי החליט לבצע פיגוע כאשר ראה בטלוויזיה שתינוקת פלסטינאית נהרגה, ועל כן ניגש למשרדו של הנאשם. השיחה ביניהם התנהלה ביחידות, ורדאידה אמר לנאשם כי הוא רוצה לבצע פיגוע ודרוש לו נשק לשם כך. הנאשם הפנה את רדאידה אל אדם בשם מוהנד (אבו חלאוה) שכינאו "עלאא" (להלן: **"מוהנד"**), והורה למהנד להשיג נשק לרדאידה. בהודעתו השניה (ת/151ב) הוסיף רדאידה כי הוא הבהיר לנאשם שהנשק דרוש לו על מנת לבצע פיגועים נגד מטרות ישראליות, ואז הפנה אותו הנאשם אל מוהנד. מוהנד אמר לרדאידה כי ישיג לו שני רובי קלציניקוב, וכי מעתה ואילך הקשר שלו יהיה עם מוהנד ולא עם הנאשם. כעבור כשבועיים התקשר מוהנד אל רדאידה, אשר בינתיים צירף אדם נוסף לפיגוע, והודיע כי הנשקים מוכנים. רדאידה קיבל את הנשקים והתחמושת ממוהנד, אשר תדרך את רדאידה ואת חברו כיצד להפעילם.

לאחר כמה ימים בהם הכינו רדאידה וחברו יאסר את הפיגוע, ותיצפתו לעבר כביש מעלה אדומים, הם ביצעו את הפיגוע, כאשר פתחו בירי לעבר הרכב שבו נסע הנזיר ונמלטו. למחרת התברר לרדאידה בחדשות כי הרג נזיר יווני, ומוהנד התקשר אליו ובא אליו בטענות על כך; רדאידה הסביר כי חשב שמדובר במתנחל. רדאידה נשאל בחקירתו מדוע פנה לנאשם כאשר החליט לבצע פיגוע, והשיב כי ראה את הנאשם כמה פעמים בטלוויזיה והבין **"שהוא האדם היחיד שיכול לעזור לי בהשגת הנשק"** (עמ' 5).

בהודעתו השלישית (ת/151ג), גילה רדאידה כי כוונתו המקורית היתה לעשות פיגוע התאבדות, אך הנאשם אמר לו: **"פיגועי התאבדות זה העבודה של החמאס והג'האד האיסלאמי ושהתנזים עושה פיגועים נגד הצבא והמתנחלים"**.

רדאידה הוסיף ואמר: "מרואן ברגותי אמר שהוא מוכן לתת לי אמל"ח כדי שאני אעשה פיגועים נגד חיילים ונגד מתנחלים" (עמ' 1). גרסתו הנ"ל של רדאידה עולה גם מן המסמך שכתב בכתב ידו (ת/151), אם כי בצורה מתומצתת יותר.

43. דבריו של רדאידה נתמכים בדברי הנאשם בחקירתו (תמליל ת/98 עמ' 37-38, ותמליל ת/98 עמ' 2-4, 11-12 שבהם נרשם בטעות השם איסמעיל אלדבע במקום איסמעיל רדאידה). בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם כי מוהנד עבד במשרדו או היה סגנו, ואמר כי מוהנד לא קשור לתנזים (הודעה ת/102 עמ' 3, ת/103 עמ' 5, ת/105 עמ' 2, ת/106 עמ' 1). גם בתחילת חקירתו בשב"כ הכחיש הנאשם כי הכיר את רדאידה, וכי מוהנד עבד במשרדו (זכ"ד ת/9 ס' 8-9 וזכ"ד ת/21 ס' 22 שהוגשו ואושרו ע"י החוקר "רוברט" בעמ' 62-63).

ואולם בהמשך חקירתו הודה הנאשם כי רדאידה בא אליו בהצעה לבצע פיגוע התאבדות, והנאשם אמר לו: **"אנחנו לא עובדים בפיגועי התאבדות"**. הנאשם הפנה אותו אל מוהנד, ואמר למהנד שרדאידה **"צריך אימון...תמצא לו מישהו"**. כמו כן אמר הנאשם: **"סיכם איתו מוהנד וניסו לעשות פיגוע פה במעלה אדומים או במקום אחר, אני ידעתי יותר מאוחר... אז הם ירו על הרכב ונפצע מישהו אחר... נהרג יעני"** ("אלחור" משמעותו "כומר" בערבית - ע.ב.). הודאה דומה של הנאשם בגיוסו של רדאידה לשם ביצוע פיגועים באמצעות מוהנד עולה מדברים שאמר בחקירותיו (ראה: זכ"ד ת/22 ס' 12-16 וזכ"ד ת/40 ס' 9 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58, זכ"ד ת/23 ס' 6 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "דני" בעמ' 90, ותמליל חקירתו של הנאשם ת/98 עמ' 21-26, ות/98 עמ' 8).

עוד הודה הנאשם בחקירתו כי נפגש עם מוהנד, והעביר לו כספים לצורך ביצוע פיגועים, לאחר שמוהנד סיפר לו כי החוליה שלו ביצעה מספר פיגועים, כולל רצח בני הזוג כהנא ז"ל. הנאשם אמר כי נתן למוהנד סך של כ-3,000 דולר ואף נשק (זכ"ד ת/43 ס' 14-16 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62; זכ"ד ת/59 ס' 10 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 56; זכ"ד ת/67 ס' 6 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54; זכ"ד ת/68 שהוגשו ואושרו על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53).

בתמליל חקירתו של הנאשם (ת/98 עמ' 21-23), הוא מספר על כך שמוהנד הודיע לו שהחוליה שלו נתפסה, והסביר שמוהנד התייחס **"לאלה שאנחנו סידרנו להם נשק"**.

44. קשריו של הנאשם עם מוהנד עולים גם מדברים שאמר בהודעתו כמאל אבו וער (להלן: **"וער"**), לפיהם הוא היה מקבל כסף ממוהנד בידיעתו ובהוראתו של הנאשם. בדרך זו הוא קיבל מהנאשם, באמצעות מוהנד, סכום של כ-25,000 ₪, שרובו יועד לייצור מרגמה וקניית אקדחים. בשלב מסוים החל הנאשם להתקשר ישירות אל וער, ולברר מהם צרכיו. כמו כן אמר וער בחקירתו כי הנאשם היה מעביר לו כספים גם דרך ג'מאל אחויל, וכי לאחר ביצוע הפיגוע במירב התקשר אליו הנאשם כדי לברר שמות האנשים שהשתתפו בפיגוע, על מנת להעביר להם כספים (ת/181 ב עמ' 4-5, וזכ"ד ת/181 סעי' 6). וער אמר בחקירתו כי הוא ומהנד היו מחליטים ביניהם למה הוא זקוק, ואז הנאשם היה שולח להם את הכסף; הנאשם נהג להתקשר לווער ולברר שהכסף ששלח לו עם מוהנד אכן הגיע (זכ"ד ת/181 סעי' 6.1). בשלב מסוים ניתק הקשר בין וער לבין מוהנד, והנאשם אמר לווער כי יש לו בעיות כלכליות, ואין לו כסף לקנות כדורים; בשלב זה הפנה הנאשם את וער לג'מאל אחויל לצורך קבלת כספים (זכ"דים ת/181 ג סעי' 15 ו- ת/181 ד סעי' 6.1).

45. וער ביצע מספר פיגועי ירי במסגרת פעילותם של גדודי חללי אלאקצא, והוא פרט את הפיגועים בהם השתתף בהודעותיו במשטרה ובחקירתו בשב"כ. בעדותו סרב להשיב על שאלות (עמ' 188-189), ולפיכך הוגשה הודעתו במשטרה (ת/181 א-ב) לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות, באמצעות החוקר גדיר סאלח, שהעיד כי היא נמסרה מרצונו החופשי של וער בשפה הערבית, אך

נרשמה בעברית (עמ' 209). כמו כן הוגשו שני זכ"דים מחקירתו של וער בשב"כ (ת/181-ג, שהוגשו באמצעות החוקר "נווה" בעמ' 205). אמרות החוץ של וער אמנם אינן נתמכות בראיות נוספות, אך הובאו ראיות רבות על הסיוע שהגיש הנאשם לאנשי השטח לצורך רכישת נשק לביצוע פיגועים.

(9) נאסר חלום (נאג'י אבו חמיד

46. נאסר חלום נאג'י אבו חמיד (להלן: "חלום") הוא אחיו של אבו חמיד, והוא ביצע פיגועי ירי מסגרת גדודי חללי אל-אקצא. חלום היה מעורב בפיגוע בו נורתה למוות השוטרת גלית ארביב ז"ל בנווה יעקב ירושלים (ראה פרק ה(10) להלן). הוא גם השתתף בהכנת הפיגוע הקטלני במסעדת "סי פוד מרקט" בתל אביב (ראה פרק ה(12) להלן). הוא הורשע על פי הודאתו ונדון לעונש של חמישה מאסרי עולם מצטברים (ת/161-א' ב'). בעדותו סרב חלום להשיב על שאלות (עמ' 76-73), וטען כי הנאשם הוא מנהיג פוליטי שאין לו קשר עם "עניינים צבאיים". לפיכך הוגשו הודעותיו במשטרה (ת/162-א' ג') על ידי השוטרים מזרחי ואלקרקעאן (עמ' 184, 194). הקשר של חלום היה עם אחמד ברגותי, שהיה עוזרו הקרוב של הנאשם.

(10) זיאד חמודה

47. זיאד חמודה (להלן: "חמודה") היה פעיל בתנזים. בעדותו סרב חמודה להשיב על שאלות, ולאחר שהוגשה הודעתו לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות, כאשר הוכרז כעד עוין, הוא טען כי חתם על הודעתו על מנת שיעשו לו ניתוח אפנדציט (עמ' 166-197). הוא הכחיש את הדברים שאמר בהודעתו ת/167 ב', וטען כי הנאשם הוא "איש שלום". הודעתו של חמודה נגבתה על ידי השוטר אבי עקיבא, אשר לא הובא לעדות, ולפיכך היא לא הוגשה כדין ויש להתעלם ממנה.

חמודה הורשע על פי הודאתו בשורה ארוכה של עבירות ביטחוניות (ת/167א). בכתב האישום בו הודה חמודה, נטען כי הוא גויס לתנזים על ידי הנאשם, לצורך הכשרה צבאית, והובטח לו כי הנאשם ידאג לו לסיוע כספי. כמו כן נטען בכתב האישום בו הודה חמודה כי הוא פנה אל הנאשם לקבלת נשק לצורך ביצוע פיגוע ירי לעבר הישוב פסגות, והנאשם הפנה אותו אל מוהנד לצורך קבלת נשק (פרט חמישי ופרט שביעי לכתב האישום). בחקירתו בשב"כ אישר הנאשם כי חמודה ביקש ממנו נשק, ולמיטב זכרונו לא קיבל זאת (זכ"ד ת/34 ס' 5 שהוגש ואושר על ידי החוקר "איתי" בעמ' 52).

במקום אחר בחקירתו אמר הנאשם כי ייתכן שחמודה קיבל ממנו רובה MP-5 (תמליל חקירה ת/98 עמ' 67). אין בחומר הראיות דבר המפליל את הנאשם זולת הודאתו של חמודה בעובדות כתב האישום לפיו הורשע, ולא ניתן לבסס ממצאי כלשהו על סמך הודאה שכזו (ראה סעיף 132(ג) להלן). אך הובאו ראיות רבות אחרות בדבר הסיוע שהגיש הנאשם לאנשי השטח לצורך רכישת נשק לביצוע פיגועים.

(11) ריאד עמור

48. ריאד עמור (להלן: "עמור") היה פעיל שטח נוסף של התנזים, שפרט בחקירתו את הפיגועים בהם נטל חלק. בעדותו סרב להשיב על שאלות (עמ' 174-172), וטען כי לא היה לו קשר עם הנאשם. הוא הוכרז כעד עוין, והודעותיו ת/169-א' ב' הוגשו באמצעות השוטרים דוד מזרחי ויעקב ברזאני, שהעידו כי עמור מסר אותן וחתם עליהם מרצונו החופשי (עמ' 186, 208). ההודעות נגבו בערבית אך נרשמו בעברית (שלא על פי המקובל והדרוש). עמור הורשע עפ"י הודאתו בביצוע פיגועים רבים (ת/169-ג' ד').

49. עמור סיפר בחקירתו כי פגש את הנאשם כחצי שנה לפני מעצרו, והנאשם אמר לו כי הוא מרוצה מהפעילות של עמור וחבריו בבית לחם, וכי עדיף שיעשו פיגועים כנגד הצבא ולא כנגד מטרות אזרחיות, כי "זה עושה בעיות", ו"גורם כאב ראש ליו"ר" (ת/169 א' עמ' 3, ת/169 ב' עמ' 11). הנאשם טען בחקירתו במשטרה כי איננו מכיר כלל את ריאד עמור (ת/104 עמ' 9), ואין כל ראיה לסתור טענה זו זולת אמרת החוץ של עמור הטעונה חיזוק, שלא נמצא לה. אך הובאו ראיות רבות אחרות בדבר עמדתו הכללית של הנאשם בעד ביצוע פיגועים כנגד חיילים ומתנחלים.

(12) נאצר חאג'

50. נאצר חאג' (להלן: "חאג'") פעל אף הוא במסגרת הפת"ח, ופרט בהודעתו ת/170 א' את הפיגועים בהם נטל חלק. בעדותו סרב תחילה להשיב על שאלות, ולאחר מכן הכחיש את כל מה שאמר בחקירתו (עמ' 175-176). לפיכך הוגשה הודעתו לפי סעי' 10א. לפקודת הראיות, באמצעות החוקר משה לוי, שהעיד כי חאג' מסר את ההודעה מרצונו החופשי לאחר שהוזהר בדבר זכויותיו (עמ' 211-212).

בהודעתו הנ"ל אמר חאג' כי פנה יחד עם פעילים אחרים למשרדו של הנאשם בבקשה לקבל כספים ונשק. הנאשם אמר להם לחפש נשק, וכי הוא יממן את רכישתו. מאוחר יותר נתן לו הנאשם 1,200 דולר לצורך רכישת נשק (עמ' 4-5). אין בחומר הראיות דבר לחיזוק אמרת החוץ הנ"ל של חאג' הטעונה חיזוק, אך הובאו ראיות רבות לסיוע שהגיש הנאשם לאנשי השטח ברכישת נשק לצורך ביצוע פיגועים.

(13) תחריר ברגותי

51. תחריר ברגותי (להלן: "תחריר"), שהוא קרוב משפחה של הנאשם, ביצע על פי מה שמסר בחקירתו פיגועי ירי רבים. הוא סרב להשיב על שאלות בבית משפט (עמ' 177-178), ולפיכך הוגשו הודעותיו במשטרה לפי סעי' 10א. לפקודת הראיות (ת/171 א'-ד'), באמצעות השוטר יעקב ברזאני שגבה אותן, והעיד כי ההודעות נמסרו מרצונו החופשי של תחריר בשפה הערבית, ותורגמו לעברית לאחר מכן (עמ' 207).

52. תחריר אמר בחקירתו כי פנה אל הנאשם בבקשה לסייע לו להקים חוליה. הנאשם הבטיח לעזור לתחריר בכסף ובתחמושת, ולסייע לאנשיו אם יעצרו. הנאשם אף הציע לתחריר להיות אחראי על החוליה, ולהתרחק מפעילות בעצמו. תחריר הסביר בחקירתו כי פנה אל הנאשם על מנת לקבל נשק לחוליה שהקים (ת/171 ד' עמ' 3). לאחר מכן נמשך הקשר באמצעות מוהנד, שרמז לו כי הנאשם אינו מעוניין שהוא יקח חלק בפעילות; הנאשם עצמו הסביר לתחריר כי עמדתו זו נובעת מכך שחברי החוליה שלו הם נוכלים (ת/171 עמ' 4).

הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את כל דבריו של תחריר (ת/104 עמ' 9-10). ואולם בחקירתו בשב"כ הודה הנאשם כי תחריר פנה אליו על מנת לבצע פיגועים, וביקש נשק לצורך כך. אלא שלטענת הנאשם הוא לא נענה לבקשה (זכ"ד ת/30 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54). אין בחומר הראיות דבר זולת אמרת החוץ של תחריר, הטעונה חיזוק שלא נמצא, לסתירת טענתו של הנאשם. אך הובאו ראיות רבות לכך שהנאשם סייע לאנשי חוליות הטרור לרכוש נשק לצורך ביצוע פיגועים.

(14) אחמד מוצפר

53. אחמד מוצפר היה סוחר נשק שסיפק כלי נשק לאנשי התנוזים ולגדודי חללי אלאקצא. בעדותו (עמ' 186-188) סרב להשיב על שאלות, והתכחש לכל מה שאמר בחקירתו. מוצפר הוכרז כעד עוין והודעתו במשטרה הוגשה לפי סעיף 10א. לפקודת הראיות (ת/179), באמצעות החוקר יעקב ברזאני, שהעיד כי ההודעה נמסרה לאחר שמוצפר קיבל אזהרה לגבי זכויותיו, וחתם על ההודעה שנגבתה בערבית, אך נרשמה בעברית (עמ' 208).

בהודעתו סיפר מוצפר על פגישה שלו ושל חבריו במשרדו של הנאשם, יומיים לפני הריגתו של ראיד כרמי. הנאשם אמר להם כי הם צריכים להמשיך בפעילות בכפר מגוריהם, ולא ברמאללה, והבטיח לעזור להם. לאחר מותו של כרמי קיבל מוצפר הוראה לבצע פיגוע נקמה; ההוראה הגיעה ממחמוד ג'אבר, שעבד במשרדו של הנאשם, ולכן הבין מוצפר שמדובר בהנחיה של הנאשם (ת/179 עמ' 6-7). הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את דבריו של מוצפר (ת/104 עמ' 3), ואין ראיה לחיזוק אמרת החוץ של מוצפר, זולת הראיות הרבות שהובאו בדבר קריאתו של הנאשם לנקום בדרך פיגוע את מותו של כרמי.

(15) שריף נאגי

54. שריף נאגי (להלן: "שריף"), היה חבר בחוליה של אחיו אבו חמיד, שביצע פיגועים כנגד אזרחים ישראלים, והוא גם היה שומר ראשו של הנאשם. שריף היה זה שליווה את המתאבד אברהים חסונה, אשר ביצע את הפיגוע ב"סי פוד מרקט" בתל-אביב, הוא פירט בהודעתו את כל מעלליו.

שריף, כמו יתר חבריו, סרב בעדותו להשיב על שאלות, פרט לכך שטען כי הכיר את הנאשם רק מהטלוויזיה. הוא הוכרז כעד עוין והודעתו ת/182, אליה צורף כתב ידו המתורגם בערבית ת/182א, הוגשה באמצעות החוקר אבי בן לולו, שהעיד כי ההודעה נמסרה מרצונו החופשי של שריף (עמ' 210).

55. בהודעתו ת/182 מספר שריף על פיגועי הירי שביצע לעבר חיילים ומתנחלים במסגרת ארגון התנוזים של פת"ח. הוא הסביר כי ביצע את הפיגועים על מנת שהאינתיפאדה תימשך דווקא משום שהוא מעוניין בשלום, והוסיף: "כך היו אומרים לנו ערפאת ומרואן ברגותי וחוסין אשיך היו אומרים בטלויזיה הפלשתינאית ובאלג'זירה... הם היו אומרים שאם האינתיפאדה תימשך אז אנחנו נקבל יותר שטחים ויותר דברים מישראל" (עמ' 4). הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה אמירת דברים אלו (ת/103 עמ' 5).

לאחר שהחוליה של שריף התפרקה בשל מותו של מוחמד עומסי, החל שריף לשמש כשומר ראשו של הנאשם במשך כחצי שנה עד למעצרו. הוא אמר בחקירתו על הנאשם: "הייתי שומע אותו אומר לאנשים שלו שימשיכו בפיגועים והיה אומר זאת בטלויזיה הישראלית והערבית באופן חופשי" (עמ' 5). בחלקה השני של הודעתו סיפר שריף על חלקו בפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב, ועל מעורבותו של אחמד ברגותי בפיגוע (עמ' 11-5). הנאשם הכחיש בחקירתו כי היה לו קשר כלשהו עם שריף, אם כי הכיר אותו (זכ"ד ת/34 ס' 4, שהוגש ואושר על ידי החוקר "איתי" בעמ' 52). ואולם הדברים שאמר שריף נתמכים בראיות רבות שהובאו על כך שהנאשם היה קורא באמצעי התקשורת לבצע פיגועים כנגד ישראל, וכך אך הורה לאנשיו לעשות.

(16) אמיד אבו רדאחה

56. אמיד אבו רדאחה (להלן: "אבו רדאחה") היה פעיל נוסף בתנוזים שביצע פיגועי ירי לעבר חיילים ומתנחלים, כפי שסיפר בחקירתו. בעדותו טען שלא היה לו שום קשר עם הנאשם ועם אחמד ברגותי, וכי לא קיבל נשק מהנאשם אלא מהרשות הפלשתינאית.

הוא טען שהחוקרים כתבו בהודעתו דברים שלא אמר, והכחיש את הדברים המופיעים בהודעתו (עמ' 192-194). הודעתו של אבו רדאחה (ת/183) הוגשה באמצעות החוקר מאיר כהן, אשר העיד כי ההודעה נמסרה מרצונו החופשי של אבו רדאחה, נגבתה בערבית אך נרשמה בעברית (שלא על פי המקובל והנדרש), והנחקר חתם עליה (עמ' 209).

57. אבו רדאחה סיפר בהודעתו כי את הנשק והתחמושת לביצוע פיגועים קיבל מהנאשם ומאחמד ברגותי, שאף נתנו לאנשי החוליה כסף להוצאות שוטפות (עמ' 2, 6). הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את דבריו של אבו רדאחה (ת/104 עמ' 3). ואולם הובאו ראיות רבות על כך שהנאשם עסק באספקת כספים ונשק לאנשי השטח של התנזים לצורך ביצוע פיגועים כנגד ישראל.

(17) אשרף ג'אבר

58. אשרף ג'אבר (להלן: "ג'אבר") היה אף הוא פעיל שטח בתנזים, שביצע פיגועים כנגד מטרות ישראליות יחד עם אחרים, וביניהם אבו רדאחה. ג'אבר סרב להשיב על שאלות בעדותו (עמ' 195-197), ולפיכך הוגשה הודעתו בצרף שרטוט שערך (ת/184-א ב) באמצעות החוקר משה לוי, אשר העיד כי ההודעה נמסרה מרצונו הטוב של הנחקר, נגבתה בערבית ותורגמה לעברית (עמ' 212).

59. בהודעתו ת/184 א סיפר ג'אבר על הפיגועים שביצע, וציין כי פנה עם חבריו למשרדו של הנאשם בבקשה לקבל תחמושת וכספים לחברי החוליה; הנאשם הבטיח כי הוא ישלם עבור התחמושת, ואכן עשה כן באמצעות אחמד ברגותי, שהכדורים נמסרו לו תמורת סך של 3,000 ₪. ג'אבר הסביר כי מסר את הכדורים לנאשם, משום שהוא ראש התנזים והוא מחלק את הכדורים לפעילי התנזים (עמ' 3-4).

הנאשם הודה בחקירתו כי ג'אבר ביקש ממנו סיוע כספי ונשק, אך אמר שאיננו זוכר מה בדיוק נתן לו (זכ"ד ת/48 ס' 2-3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 62).

ד. דברי הנאשם בחקירתו וראיות נוספות בדבר תפקידו ומעורבותו בפיגועים נגד ישראל

(1) אחריותו הכוללת של הנאשם לפעילות חוליות הטרור ומידת שליטתו בהן

60. הנאשם, כאמור לעיל, לא הכחיש בחקירתו בשב"כ כי היה מפקדם ומנהיגם של פעילי השטח של הפת"ח בגדה, היה מפקד הפת"ח והתנזים בגדה, הקים את גדודי חללי אלאקצא והיה אחראי על פעילותם. הוא גם אישר כי היה אחראי על אספקת כספים ואמל"ח לחוליות השטח, וכן היה אחראי על פעילותן הצבאית (ראה סעיף 17 לעיל). הנאשם הסביר בחקירתו כי מצא עצמו מעורב יותר ויותר בקשר עם "החוליות הצבאיות", אשר היו פונות אליו בבקשות סיוע שונות, שכן אנשים כמו ראיד כרמי ונאצר עויס ראו בו את מפקדם. הוא גם אמר כי הקשר שלו עם אנשי החוליות בוצע באמצעות עוזרו ונהגו האישי אחמד ברגותי. הנאשם עשה אבחנה בין פיגועים בתוך ישראל, שעליהם סרב לקחת אחריות, לבין פיגועים שביצע הפת"ח בגדה המערבית, עליהם הוא לוקח בחקירתו אחריות מלאה (זכ"ד ת/25 ס' 20, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מופז" בעמ' 58). הנאשם הדגיש כי הוא אחראי לפעילות של הפת"ח בגדה, אך איננו בקיא בפרטים, כגון סוג הנשק, אופן רכישתו, תכנון הפיגועים וביצועם (זכ"ד ת/27 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

בחלק מחקירותיו טען הנאשם כי הוא איננו אחראי באופן ישיר מבחינה פיקודית לפעילותן של חוליות השטח (זכ"ד ת/42 ס' 7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). ואולם בשלבים

אחרים של חקירתו הודה הנאשם כי הוא אחראי לפעילותן של החוליות שפעלו עם אחמד ברגותי ואבו סטחה, משום שאלה היו קרובים אליו והוא מימן את פעילותם; ביתר פירוט הוא ציין כי הוא רואה עצמו אחראי לשלושה פיגועים, בגבעת זאב, בגבעה הצרפתית, ובגשר עטרה (המבוא לזכ"ד ת/38 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85). הנאשם לא ראה עצמו אחראי, בדבריו אלה, לפיגועים שביצעו החוליות של עויס, מנצור שרם ואחרים שציין, ולא ראה עצמו כמפקדם. הנאשם אמר על יחסיו עם עויס: **"אני יש לי שליטת כבוד על נאצר, לא שליטה בפועל"** (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 17). הנאשם הסביר בחקירתו, בהתייחסו לחוליות השטח שביצעו פיגועים כנגד ישראל (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 4):

"החוליות האלה מצאה לעצמה יותר מכתובת אחת. מה זאת אומרת כתובת. כתובת שהיא פונה אליו ומבקשת מימון. לתאם איתו את העבודה שלה, אני אחד מהכתובות האלה, אני כתובת מכמה כתובות. ראשי מנגנוני הביטחון הם גם כתובות".

מכאן נובע כי לדברי הנאשם לפחות חלק מהחוליות תיאמו עמו את הפיגועים, וראו בו כתובת למימונם, כפי שאכן עולה מראיות רבות שהובאו בפנינו. הנאשם אמר בעניין זה כי הקשר שלו עם החוליות לא היה ישיר, משום שהוא לא רצה להיכנס לתחום הצבאי, ולא רצה לעסוק **"בהרס"** (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 6). אכן, בעיקרו של דבר, הקשר של הנאשם עם חוליות הפיגוע התקיים באמצעות אנשי קשר שהיו מקורבים אל הנאשם, ובעיקר אחמד ברגותי. כפי שאמר הנאשם על אחמד ברגותי: **"הוא יוצר קשר עם החוליות האלה. באופן ישיר איתם ישירות. יעני בלעדיו לא היתה לי התקשרות ישירה עם שום חוליה"** (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 8).

הנאשם טען אמנם כי חוליות השטח היו מבצעות פיגועים גם אלמלא תמיכתו בהן, וגם אלמלא הסיוע הכספי והארגוני שהעניק להן (זכ"ד ת/63 ס' 18-20 שהוגש ואושר על ידי החוקר "נאור" בעמ' 82). טענה זו איננה מפחיתה במאומה מאחריותו של הנאשם לפיגועים שביצעו חוליות אלו.

61. בתחילת חקירתו בשב"כ הכחיש הנאשם כי היה אחראי למתן כספים ונשק לשם ביצוע פיגועים (זכ"ד ת/14 ס' 4 שהוגש ואושר על ידי החוקר "גבי" בעמ' 93, זכ"ד ת/10 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). ואולם בהמשך חקירתו הודה הנאשם (זכ"ד ת/29 ס' 1ג-ד שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85):

"במסגרת תפקידי כמזכיר הפת"ח אני אחראי לכל הנעשה כגון אספקת כספים לחוליות, רכישות נשק וביצוע פיגועים. יש חוליות רבות בשטח, חלקן מאורגנות תחת פיקודי באמצעות מס' אנשים כגון אחמד ברגותי, נאצר עויס, ויש בשטח גם חוליות לא מאורגנות מטעם הפת"ח שאליהן ועימן אין לי קשר".

הנאשם לא התכחש ליכולת ההשפעה שלו על חוליות הטרור שלהן סייע בכסף ובמתן נשק, ואמר בהתייחסו לחוליה שכזו (תמליל בחקירתו ת/98ד עמ' 32): **"אם אתה קנית לה נשק, אם אתה נותן לה את הנשק, אם אתה מממן אותה ואתה מתכנן בשבילה. על זו אתה יכול להשפיע"**. ואולם הנאשם הוסיף: **"משפיע, אתה לא יכול לשלוט"** (שם, עמ' 37).

62. הנאשם סיפר בחקירתו כי כאשר קיבל החלטה אסטרטגית לבצע פיגועים כנגד ישראל על מנת להתנגד לכיבוש, הוא הקים חוליה, וסיפק לה באופן לא ישיר כספים ואמל"ח לצורך ביצוע פיגועים. הוא ציין כי את הפיגועים הובילו בעיקר אבו חמיד, אחמד ברגותי ועויס (זכ"ד ת/35 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). מבחינתו, מי שהיה מטפל בפעילות הצבאית באזור רמאללה היו אחמד ברגותי ואבו חמיד, שהפעילו כמה חוליות (זכ"ד ת/27 ס' 2, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).